

ססיה להם צימיהם בכל יום חבל אחי בעדר היראה לכך
 אחי בעדר הימים והזמן.
(הגדה) ולפי' לריך להצין רישא דקרא שחמר ימי
 מגורי, ודוחק לומר מגורי פירושו לשון גירות
 כפרסי ומגוריהם לשון, פחד ויראה, ועוד בלחיה יס
 להצין חלל מליכו בפרעה מקץ שחמר יוסף על עלמו
 את האלהים אחי ירא ואיך יחמר יעקב שהוא בעדר
 היראה חיו, חבל יחנן עם הידוע ועפורה דלית יראה
 תחלה יראה העובד וליה יראה עילאה יראה הרוממות,
 ועיין בעקרים מאמר ג' ועיין לעיל במ' העקדה בפסוק
 עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה, מנחם דסיכי דכתיב
 ירא אלהים היינו מרוממותו והיכא דכתיב ירא את
 האלהים היינו מפני הנחל מאלהים דהיינו עונשו עיי"ש,
 ובזה נבין שחמר יוסף נחל ענותותו את האלהים אחי
 ירא היינו יראה עובד, ואיך מגורי ומגוריהם פניהם
 לשון פחד ויראה חלל שנחכוון שאינו דומה יראתו
 ליראתם והזמן עכ"ה).
(בהפסוק) (יהזקאל ל"ז כ"ח) וידעו הגוים כי
 אחי ה' מקדש ישראל צהיות מקדשי
 צחוכם לעולם, עפ"י מה שפירשתי בפסוק תציאמו
 ותעממו צהר נחלתך מכוון לשבחך פעלת ה' מקדש ה'
 כוכנו יריך, ה' ימלך לעולם ועד, והפסוק בזה נכתיב
 ציה זבול לך וגו'. (בפ' תלוי דיה כתיב למאור) והיולל
 מזה כי גדולת ישראל מה שהיה הוא רק הכנה, חבל
 העיקר יהיה צעידת ואוסיע אומרים צהיפך שהעיקר
 היה חבל צוב לא יהיה כי השליכס מעל פניו חיו, חבל
 לעמיד כאשר יראו האומות גדולת ישראל צ"ל אז ידעו
 גם הם כי כל הגדולה של עוסי' ומקדש אשר כיהן
 לישראל הוא רק הכנה לעמיד כדי שיוכל להיות כאן
 המקדש של מעלה אשר יהיה לעולם ועד, וידוע מה
 דפרסי צמסכת קדושין הרי את מקודשת לי הרי את
 מזומנת לי דקדושין הוא לשון הכנה וזמון כמו היה
 הקדש דהיינו מזומנת לזכות, וכן ולא יהיה קדש מצבי
 ישראל וקדש מצבות ישראל ע"כ, וידוע דציית משמש
 בלשון בעצור, ועפ"י מנחם שחמר הפסוק וידעו הגוים,
 ר"ל אז ידעו כי אחי ד' כעת רק מקדש את ישראל ר"ל
 מכין את ישראל צהיות מקדשי צחוכם לעולם ר"ל
 בעצור שהיה מקדשי דייקא מקדש שלמעלה יהיה צחוכם
 לעולם כן יהיה צ"ל חזון.

פרשת ויחי

ויחי יעקב צאחז מלרים וגו' יס לדקדק צהאי פרעה
 סוג' (א) דחמר ויחי יעקב, דחליל ויהי יעקב
 דודאי היה צהיים (ב) דקדוק החלטי' למה לא כזכר
 כמה ח' צמדן חרס וכמה צאחז כנען (ג) דחמר אחיכ
 ויהי ימי יעקב שכי חיו הויליל ויהי ימי חיו. (ד) ימי

בסם מושאל מחיות הנאמר בו יחי. וכמו ספירטחי (מחלי),
 חי כיג) באניעה לכס רוחי ע"פ מה שכחב צעל מעשה
 ה' והסליה לחרץ על סכר גשמי ודברים גשמיים הנזכרים
 בו יחי (ועיין מ"ס צפרטה וילא צפוקן ויסגע צמקוס)
 ורצותא הוא ללדיק סאף צחייו סוף חי והיינו ואחס
 הדנקים צחי אלקים חיים כלכס חיים ס"י אף חיים
 צעורכס עם הגוף אחס חיים, ועפ"ז מפרט טועמיה חיים
 זכו כי סנה מעין עוה"צ כמו סדרטו רזיל, ועפ"ז כראה
 סנהקיים מאמר הקציה כי ציוס אכלך ממנו מוח חמות,
 כי מה סחירלו רזיל יומו סל הקציה אלק סנה חינו
 מוצן דסזמן מסוער צחנועה היומיה, ולכנר צלחי ציה
 רגע ואלך סנה צקוב אחד אף הכונה צמאמר מוח חמות
 כי סחיות האמיתי נעדר, וסחיות דילן ממס היא עיטה
 נגד חיות האמיתי והיינו טוב מאד זה המוח, וסגרס
 מיתס לו ולכל צחי עולם סיינו המיתס סצחיים ודריק,
 ועפ"ז יס לפרט גיכ (קסלה ז' חי) ויוס המוח מיוס
 הולדו דהנה הנסמה קורס סכולדה סיהס דבוקה צמקורה
 וחי צחי אמיתית וכסכולדה נעדר אוחו סחיות, וזה
 סאמר טוב סס מעמן טוב (כמו סאפרס למטה) והיינו
 כססוף צצחית סיוס המוח מיוס הולדו וכאלא סיס לו
 נסמה קדושה, ולכך סלדיק סאף צחייו דנק צו יחציר
 מעילא הוא צקוב סחיים האמיתים מעליכ צרעיס חין
 לסס סוס סייכות כלל צחיות הנאמר בו יחי ככיל, ועפ"ז
 מייסב קוסי מערסיל דמקסס סליך סוכיחו צצחי צרסס
 דלדיקים צמיתתן קרויים חיים, ואעפ"כ גס צחי סלדיק
 חינו דומס כססוף עלס נצדל עוכסר, לעס ססוף סוכן
 צחי מוער, ולכך נגד חיים האמיתי יקרא אלה פיסס,
 ופריע מי סיס לו מלה אלק וכחצב לפוסר גדול, לס
 יחעסר עוד ויחי לו אלק פפעיס כסנס ואמר סלחד
 זס נחעסר ואמר לו ססכי סליך סלחד זס נחעסר וסלח
 מקודס נחצב גיכ לעסיר גדיל, אף סלחד סנעסס פכי
 דסייטו לעסרע וליך סייך לופר נחעסר וכן להסיך צמלס
 זו וסלד סכל וסנעסל סוכן, והיינו (קסלה ד' צ') וסצח
 אכי אס סמסס סכנר צחו מן סחיים אסר סס חיים
 עורכס ולס כן עס סיה המיתס חי דסמיתס מי לעסרע
 ען סחיים, והיינו יוס סמות מיוס הולדו, ולפי"ז סלדיק
 אכי סמס רק חיו סס פסס לעסרע והיינו דלחד יסעיס
 לחזקיסו כי עס אסס ורדטו רזיל (צרכס דף י"ד ע"א)
 צעוסיז וסחס דייקא ולס פיסס יסי עס ולס סחיס
 לעוסיז וסנן.

ונקדרי עיר דסנה אמרו רזיל צצרכס (דף י"ג ע"א)
 כל סקורל ללצרכס אדרס עורר צעטה, אלא
 מעטה סקורל ליסקב יסקב, ומסכי סלכי סחס דסרר
 סלדרי קרל וסנה צלחה יס לסגין סעעס מיס, אף
 סכרלס כי אדרס אסר קרלו אכיו ולסו יסול לסנעל
 וגס כן ככלל צלצרכס אכז יסקב ססקסי קרלו כן כז
 ספרסי על ויקרל ססו יסקב עעסס י"י יולר לא יסעל
 וגס

סנכסמה צצנה למסוך אל מקורה אף הגוף וכחותיו
 מחנכרים עליו. ואיכ עיקר הערה סחורה צסכר ועוכס
 צסגיל הגוף סיס לו כמנזאר צחותיל, וסנה מנזאר
 צספרס דסלסח מיני אסצוח יס, אסנה הערב, וסמועיל,
 וסמו, וסנה סמו סוף סמו צצכולן, וכיל דסעוב לס
 יחיה לערב חי סוף סמו מנזאר דערב סיינו להגוף
 ולס לרוח וסנמה, וסמועיל סיינו לרוח, וסוב סיינו לכסמה,
 וסנה כססגוף מסיס עם סנכמה צכל כחותיו כמו
 סססמאר דוד רגלי מציחות אוחי לצחי כנסיות ולצחי
 מדרסות וסיה סס וסמח ועלו צענכוי רוחניים ומסענג,
 לו סוף צמדריגס סרלוי ועוצד צצחית סוב וסמועיל
 וגס צחלות סערב, וידוע כי אכילה וסחית סוף (סלח) סוב
 וערב סצכל ססענוגיס סל ססמס חוסיס והיינו וסלכלו
 ויססו, ומדיון כאלו אכלו וסחו וקל, ועיר זס יחיס
 ססעורה סלעסיר דסיינו סחית ססענוג סרוחי לגוף
 ולכסס ציחר כסחר, עוד כקדים חויכות סיס לי עם
 סחיסויס צמסכס אנוס (פרק ג' מסינה ז') צמגין קסס
 ריחה למח כמחצ צצכר סחי ססנחתי רחיס להסיך וגס
 דחיתי רליוחי וסכרסחי רק כססומו כי כסאר רוסס
 מחיות סן לסוב לו לרעס וכמו סגיחתי סססוק (יסעיס
 כיס ד') וסיה כסוב מלרץ קולך סמנזאר צעקרים סמלוב
 רחיס על סססס, והיינו סססלרר רוסס סחיות צגוף
 סנקצר רק ססוף סגור ומסוגר כעלמים צצטן סמללס
 חין יולל ולין צח והיינו (חיוב י"ד כיג) אף צסרו עליו
 יכאז וכססו עליו סיינו סססס אסר עליו סיה סלצל,
 ועפ"ז סירסחי ססססס צלצוח מלין צלח מעיטה סרוחס
 וללן אסס סולך למקוס עסר ריחה וסולעס ולסכי מי
 אסס פסיר ליתן דין וססגין דקסס חיוס עוסר יס
 צמלין צלח, והיינו פיס סגמלר סססדרין (דף ל"א ע"א)
 סכי יולרים יס לנו אסר יולר מן ססיס ולי מן סספר,
 ולס כן אס יסול ליתן צחוך ספה סרוחס אסס חיות
 ולסלציסס צצכר גיד ועלס וכסס רוח וסנמה, עכ"ס
 סיכול לססליר צצכר גיד יעלס רוסס חיות, יסייט עס
 דלח סוי סוי וכי. ועיס סגמלר (סססדרין ל"א ע"ג)
 סעסרס יקרא אל ססעיס מעל זו סנכמה ואל סלרץ זס
 סגוף לדין יחד, עסל למי ססמרכי חגר על סססול,
 וכרלס סזה ססי סל סרכנח חגר ככיל, ויעיין מיס
 צוח צפרסח אמיר) וסנה סרסעיס צחייסס קרויס מסיס
 ולדיקים אף צמיתתן קרויים חיים, (צרכס דף י"ח)
 ולעפ"כ כחי צסס מיתס אסמחל, ועי לנו גדול מעטה
 סנאמר צו ויסח ולי עסיס סלח סניה ען כמיתו סלח
 גס צחיים לא סיס לי ען, ולי אסר כי לדיק צמותו
 כנר עס לעסרע ורסס צמותו סוף חי לעסרע דנללס
 יס לסגין מוח זס סלחורי סרסעיס צחייסס קרויס מסיס
 כיון סלחי רולין סססחי, יסלל ציח כי סחיות אססחיית
 סלחי חיים צו אכי חיים אמיתיים, ולינו מלין סחיות
 סלחית סדגוף צלח חי עקור סחיות וסייס סלמי סוף

וגם כי יהיה נטול לגמרי ודיוק תכונות מורים על זה כי אם נאמר והיה שמוך אחרים וכאן לא נאמר רק כי אם ישראל יהיה שמוך, והיינו בלשון הנאי שלא יקרא יעקב כי אם ישראל יהיה שמו והנני, וגם פירושו שלא יקרא יעקב ר"ל רק נבחינה זאת כי ישראל ג"כ יהיה שמו כי הוא ב' נחיות וישארו לכלה נלחים, והענין שידוע מה שדרשו רז"ל (נרכות דף ז' ע"ב) על אשר הם שמות בארץ ומנואר נספרים כי הם לפי הכשנה ומקורה, ועפ"י כ"ל טוב הם ושמון טוב ע"פ ושמון על ראשך אל יחסר שהיה הכשנה והגוף כפחילה והספעה היה השלחנה ועפ"י מנואר יותר ויום המות מיום הולדו ע"ד ספירסנו למעלה כי אז הוא כך, והנה מאז היה נשמתו נדרגה דיעקב ואח"כ העלה את הגוף במדרגה זו שהיתה הכשנה בה מאז וכעשה הגוף כלו נשמה ולא נשאר בו גוף והכשנה העלה למדרגת ישראל ולא נשאר בו גוף רק נשמה ונשמה לכשמה, והיינו דנואר נזוהר יעקב ונשמה כחדא חז"ל, ועפ"י נשאר ב' השמות יעקב להגוף והוא נשמה תחתה וישראל לכשמה עילאה, לכך לא נקרא הם יעקב והנני, והיינו דקאמר יעקב חזינו לא מה כי הוא הי נחיים האמיתיים וכנ"ל, אבל על שם ישראל לא יתכן לומר לא מה כי היה הכשנה ומאי נבחה דיד"י, ונקדים עוד כי מאחר שביארו חז"ל על שם לדיק שם מיתה עליו ממש רק על הימים או העונות או העתידות רק זה צ"ל השלמות אבל לא צ"ל החסרון כי צ"ל החסרון יולדק עליו שם מיתה, והיינו חז"ל לדיק וגוי ולא יחטא (קבלה ז' כ') שפ"י מלשון חסרון כמו קילע אל הסערה ולא יחטא וידוע מה שפירשו חז"ל קורין אבות אלה לשלשה (נרכות ט"ו ע"ב) והנה יעקב זה שלם צ"ל מכל כל והנה גם הם נקראו אבות נכח יעקב כי צ"ל נזכר אבא דהא הוא היה הנכבד ככ"ל, ואל תקשה מאין לדיק בארץ כי היה כלו נשמה וכלו דבוק למעלה והיינו חז"ל לדיק בארץ ר"ל שהוא עדיין בארץ ולא יחטא, ועפ"י כ"ל לפרש הפסוק (פרש"י לך) אל תירא אצרכי אנכי ונגן לך שכרך הרבה מאד, עפ"י מ"ש צ"ל ביון יעקב נפסחים (דף ק"ז ע"ב) הסעס שחומותין רק באצרכי מפני שצ"ל מוכה אבא והוא משולש בזכות ע"פ, וז"ש אנכי ונגן לך שנגן חומותין ונגן אצרכי וק"ל וס"ל קל"ה ע"ד חרמו ולך דייקא והנני, ועפ"י יתפרש בפרש"י ד"לן הקצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אנשים, דאין לו מדין אך הנ"ל דהא נבחי, יעקב ג"כ הוא אז לכולנו כאמרם צ"ל מקום יעקב חזינו, נאלץ ע"כ נבחינה יעקב ס"ה שלם צ"ל השלמות שאפשר להיות נדרג חנושי וישראל למעלה מנדר חנושי, והיינו כי סרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל והוא ג"כ פ"י נאה בצורה, וס"ל דאמר ועם אנשים ותוכל לפי שז"ל אלהות ודאי ביון דאין צנדרו לאו דיל"י הוא רק של רבו, רק עם אנשים היינו מלך חנושי ג"כ יכלה צעלונך וע"כ דאין לך השפע והעזר וכלו נקרא

על שמוך וס"פ כי סרית עם אלהים דהיינו סלכנה למעלה מנדר המלכים והוי כמו נלחם צ"ל ויוכל להם שחניע למעלה מהם וגם עם אנשים ותוכל ולכך דאין לקרא שמוך ישראל שמורם על זה, והיינו דאמר הקצו ושמעו בני יעקב שנקיצון כולכם אהם בני יעקב כי י"ש צ"ל כל השלמות שלי, וס"ה מה לכם לשמוע דברי סתעסקו זה עם זה ביון שנקיצון כולכם י"ש צ"ל מה ס"פ דאין עפ"כ ושמעו אל ישראל חזיכם, כי זאת חז"ל צ"ל חזיכם דהכא כמו האצרך הנאמר ביוסף וכו' שדרשו נרכות (דף ד') בכלל דהיינו אז נבחינה, וכו' צ"ל צנור צ"ל נבחינה כמו שדרשו רז"ל (נבחרין דף ק"ה) ולכך נבחינה אור האספו נבחינה לפי שהיה רוצה לגלות את הקץ ולזה החסוקה של אדם כוסף, ולכך לא אמר ושמעו, וגם אמר האספו דעשמה שלא צריך ליווי רק מעלמו וגם לא פ"י שום פעם על מה שראוי לשמוע רק כשנבחינה סכינה וסככים לומר רק דברי תורה הולך לומר הקצו דרך ליווי וגם להזהיר על השמיעה ואמר מלך בני דברים אחד מלך שהם בני יעקב אף שנקיצון הם שוים לו נבחינה שהוא מ"ה הם צ"ל והוא חזיכם וחזינים נבנדרו ועוד שאף נקיצון חזיכם רק בני יעקב וא"כ ושמעו אל ישראל חזיכם ואנשים הנ"ל הוא על המדרגה של ישראל ונקדים עוד מה שסעעתי דאיהא נפסחים כי הקנה רומז על עושי צ"ל צ"ל חזינה ולא שחיס רק מוליך הקול, וז"ש דוגמה עושי צ"ל ששואב כל מאכל ומקנה וכן כחצ בעקידה, והנה לכך חז"ל מנלין במרכשם שלא יחמלו אחר חריקים מחורה חזיגלית וממלות המעשיות לדברים הרומכים הם שלא נבחרים ומשחית נפשו הוא יעשה כי חז"ל לטייל נפסחים קודם שילא כרסו להם נפסח והיינו דקאמר ר' נחמן ור' ילחק הוי יחזי נפסחים היינו כמו ויאכלו וישחו סכאמר מפורש נחורה והיינו זה השלחן אשר לפני ה' ומתנודדים במהשנה חז"ל ר' נחמן לר' ילחק לומר מר מלחא סיגלה אספ קלה מהשנה שידעו מנדולתו יח' חז"ל חז"ל משיחין נפסחים שחא יקדים קנה לווסע ויצא לדי סכנה כי הווסע לדיק להיות מוקדם כי ראשית חכמה יראה ה' שכל טוב לכל עושיהם ללמודיהם לא נאמר כמו שדרשו רז"ל (נרכות דף י"ז) והיא סכנה עלומה כי צ"ל נלכד אחר, והנה נבד כחצני דכינוי הסעורה הוי כמו חזינה וסחיה דקרא וא"כ היינו כמו סכחצני סכודכך גם נכפס ואז עשמו חזיים אמיתיים צנף ונפס וראו שיכול להיות להגוף חיים אמיתיים צ"ל השלמות רק שהמיתה צ"ל החסרון והיינו נחר דקעיד אחר מכסיו חזי יודע שיעקב חזינו שהוא השלם הנמור שכל זה מורה החומר חזינו כאמר ודאי לא מה לכך לא קא מקשה ואח"כ חנושי כי חז"ל כוננו לא מה מחיות הנשמה כי זה חזינו ח' לגבי השלמים והספרד ממונו לא נקרא מה רק כוננו נפסח גם סנוף ח' נחיים אמיתיים והעמוני הרומכים ולא יוקסו חזיקות

הזיקות הנשמיות כמו אהבה חרצ כי זה לו זמנו וכמו שהיה אדם יכול להצניע מסוף העולם ועד סופו, אך קשה דמילתא דכרי הוא, כיון דחי נחיים אמתיים לא היה ראוי לירא מתולעתה וסרחון חיל עקרה חכי דורס ואיב מתורן הקושיא וגם יס רחיה לדברי רחא על ליווי החריפה כיוונתי בעזרה לרעה האלשיך ספיי כדי שלא יעשוהו עיז כסיראזו שאין פולע צו רימה וסרחון, ואכי האסמתי טפס דנזח הוליא מלצס גם מה שנשחרס בלצס פערינים אחריס פראו מענו דצרים פלחים לכך הרחה להם שהוא חיש ולא אל כיון שנחנע כריל, והיינו (ירמיי לעיד) אל תירא יעקב ואלתחת ישראל סקאי על יעקב חצינו עדקאמר הכא ואת זרעך כמיס המפרסים ומה היא חיראס ועוד הכפל ומה שמענה מיעקב לישראל ומחירא לחמה, ונראה דהכי פ"י דתחת לשון סבירה כמו שפרש"י (ג'סע"י ז' ח') (אל) יחת אפרים מעס והיינו אל חירא יעקב ומה היא חיראס ואל תחת ישראל שלא השצר ותחרצ הקדושה הנוראה סנך נעשאס חוהך לאלקי חיי כי הנכי מוסיפך ערחוק היינו מארן מלרים שהוא רחוק מארן הקדושה אשר סס פער השמים והספעת הסגחחו יח' סאלגלל סיצות שלא יח' כך, ואיב מיוסב הקושי' וגם ראי' דעקיס הוא לבדו לזרעו דעס זרעו בקיצון כולם נחיי האמיתי' אף הוא לבדו נחיים האמיתי' והיינו הדברים דלעיל והוא כפתור ופרח צסיד, ועיס האמור חצין סמאמר (צמרסת פנחס) הנכי נותן לו את צריתי פלוס כי צסני הפכים פוב ורע חין פלוס רק למי סנזרכך חומרו והיינו פנחס הוא חליהו סקייס צגוף וכפס, ועפ"י חצין סמפכו סנעל יעקב מאליהו חוליו כי כל סס יס לו ואי קלווה וחוליו מורה הסלעות בכל לר ועדיין לריך לאומו דצר סיחיה פלוס ואז יוחזר לו וכן יעקב עתה לא נפלט עדיין נחיתה ישראל על מכונו שהוא גוי אחד צארן ולריך להוליו כיון דיעקב מורה על הגוף כאמור אלל כסיוסלס נחיתה ישראל וכולו רוחני חיל לזה וקיל, (ועי' מיס צריס פרסת סמות נעסס חוליו סנקלה סצנים עיס דברי אגרת סמול סמוליו, היא פקור הרחעים עיס), ועתה נעים לז למרס העקרהות, ויחי יעקב סאף יעקב חי נחיים האמיתי' היינו הגוף ואף צארן מלרים ארן עמאס, ועייל סעיקר החיות היה סס שלא היה לו פוס דאגס ועלז ולער סמונע הדצקות כמו ססיה לו עד עתה ואמר אחיב ויחי ימי יעקב סני חיו וגוי אלל חיו סל עלמו עדי עד רק ססיעיס אשר לדיק נחס פעל, עחו ואמר אחיב ויקרבו ימי ישראל למות, או צדרך הספוט ססיעיס קרבו למיתה סמחו מוחו והימים סס סעחידים והיינו למות כמו לכלות שלא יהיה לו עוד ימים ונקט ישראל דיעיס סל ישראל הנעדרים ממנו היו חיון ספי עסס וחוי מיתה ספי, ועפ"י יחפרס העדרס הנחופס ויקרבו ימי ישראל חיל הקציה חייך חתה נסמן ואין חתה עתה, סכה חיצה חתה דייקא, ואמר צתר הכי

היום קובל עליך לומר שהוא יקום עכיל והיס חיוס קובל עליך לומר שהוא יקום דהיינו שהוא לבדו יקום צלי חצרתך, ועוד ייל שהיא יקום שאין מי סיעלהו, אף עיז קסה חליך סייך לקרה ימים סעחידין ימי ישראל כיון סאכיס ימיו, וכן קסה צכל מקוס דכתיב כחיל כגון ימי דוד מוסיב חי קאי על ימים סעחידים קסה כמיס וחי קאי על ימים סעוצרים הא סס חייס וקיימים כמו דכתיב והעלך דוד זקן נח צימים ואנדהס זקן נח צימים לכך כיל כמיס דאסמועינן חוקף החייס סמחחדסים קודס מוחו סל חלדיק סאז דצק צאור פני מלך חייס, וכס"י זה ידע סימות מחר כמו דחיתא צסיה צלריק סכא חור על ראשו וידע סכצר קרצ זמלו, לכך מלינו צכעה חכאים ואמוראים ססחנצאו קודס מוחן אף סלא סיו נציחיס וכן כחצ הרמזיס זיל וכל כך סחנצרות החייס סיה עד סימיו סעצרו עד עתה סיו קרוביס למיתה נגדו ואף סחיו גיכ חייס אמיתיים ולא מוצעי' ימי יעקב אלל אף ימי ישראל, ונקדים עוד מיס כי עיקר כונת יעקב שאמר אל הקצרי צמלרים סיה לכבוד ססיית סלא יעשוהו עייל, והנעפל לעוצחו (ועי' מיס לחלן צמדרס ויכו חוהו מלרים סצנים יוס), והנה לעסס זה לא סיה לריך רק סלא לקצר צארן סהוא אף צארן אחרת אף שאין רחוק כיכ כמו חיי ואחיב יעלוהו ודאי עמאס מקצרו כמו סעסו לכל סצצנים, אף סחשקחו סיה להקצר חיקף צערה עס חנותיו, וגם סיוסף יעפל צו כנודע מנחגי הקדושים אשר צארן סעה, אף חולי פן לא יניחו פרעה, עכיס זה יעסה סלא יקצרו צמלרים, ואיב סצנועה סיתה צוליו סמחלקת כדי סלא יוכרח לעצור חיו ופרעה לא יצין ועייב יניחו להלוך כמו סכחצו סמפרסים והיינו סאמר אל נח חקצרי צמלרים סהיא סעיקר צעיניו לכבוד ססיית סלא סיה נעצר חיו וסכחצי היינו ואכי ידעתי סקופי לסכצ עס חנותי עיד פרסי אלל לא כפרסי על חגויעה רק על סככיבה צמעה סיעלוהו עמאס, אף חכי מנצקס יוחר וכסאחכי מולרים וקצרתני צקצרתס מיד חס אפסר וקיל, ומה סנאמר אחיב ויאמר אל יעקב כי ודאי סאומר, אל סנראה לו אחר, דהיינו נחיתה יעקב אלל הוא סחחזק צמדה ישראל והיינו ויחחזק ישראל סחחחיה סהיא סחחזק כדי ססצרכות יחקיימו יוחר, ועוד יס למרס יוחר עיס מיס סרמזין כי אלל ססלעים הנסמה מוחה להגוף סיסך מנחגו סל עולס והיינו חמרס מה הקציה זן את כל העולס אף הנסמה זכה את כל הגוף והיינו ויחחזק ישראל אף סכה סצצני אפס וכלה חיון צכה הנסמה ולא סיה סחחזקות עצני כיל וסחן.

ויקרב ימי ישראל למות, צציר דהסיד (דיה ח' כינו) כלל ימינו עלי ארן חוליו כלילו סל כוחל או כלילו סל חילן אלל כלילו סל עוף צסעה סהוא עף עיב, ויס לחצין למת נסמך זה סמאמר להספוק ויקרבו ימי ישראל למות דוקא וגם לחצין חייך יחכן להדמות ימינו עלי

מסחירור ולא חסלם דרימ סוצר טוצ מוז ומזא סחינו
 כורר כל עיקר (ריל מנודר ואינו מנלס ומנודר וענלס)
 וריי סוצר טוצ מוז ומזא כורר ומנלס ומפרס סס ננמי
 ואפילו ריי לא קאמר חלל באווער הרי זו אלל באווער הרי
 עלי לא עכיל סגויי סס, וסס עיאל חיתח צסוגי דאמר
 קרל וכי תחדל לכדור לא יסיה נך חטא סל חס חרור
 יהיה נך חטא, ועיס דמקסין מחוספת וסל כתיב וידר
 יעקב כדר וחירלו דנעת לרה מוחר לכדור עיס, וס
 פשוט דנכיע דהכדר חסור חף חס עקייס, גס הסנועה
 חסורה דחסור ליסנע חף חס יקייס אחיב, ואיב לפייז
 קסה חף ליה יעקב הלדיק לבנו יוסף הלדיק סיסנע
 לו ולעבור על וכי תחדל לכדור לא יסיה נך חטא סל
 קיימו כל חסורה כולה, צלעאל על חסרס לא קסה חף
 ליה לאליעזר סיסנע לו דנאמח לא חסרה סחורה לכדור
 וליסנע רק על קוס ועסה דסחא יתרסל ויצל לידי לא
 יחל כמנזאר סס צרסיי מחוספת, מסחיב כסהסנועה סו
 הכדר סל על סצ ואל חעסה דודלי לא חייסין סיסנע
 צפועל מוס חסך כדרו סו סנועה וזה צרור וסס כן
 סהס באצרהס סיהס הסנועה על לא חק חסה לבני
 מצכות סכנעני סהו סצ ואיח, וכי סס אל חרלי סלך
 סו ליווי צפיע ולא קחי הסנועה עלי, ולכך פרסיי על
 ספסוק סס לא חלצה חססה ללכת אחריך ונקיה מסנועה
 זחל וזיל וחקה לו חסה מצכות עכר חסכול ומסר עכל
 ודויק, חלל כאן ציוסף דהסנועה סו על קוס ועסה
 סיסח חס חציו ממלריס לחרן כנען ויקנרהו צקצרות
 חצותיו קסה, ונרחה לי דקוסיח חרל מחורלל צירך
 חצרתה דחל חיתח צכדריס (דף ח' עיאל) חיר גידל חסר
 רב מנין סכסנעין לקייס חס חמלוה סנאמר כסנעני
 ואקיימה לכסור מספטי לרקך ומקסה וסל מוסנע ועמוד
 מחר סיני סו ווסני סל קמיל דסרי לאיכס לזרוי
 נפסיי ועיס צהרין דפי דחף חנסיס סכסריס סחין
 כסנעין סוס סנועה כסהי כסנעין עכיד, וכן קיייל
 צלחן ערוך יורה דעה סימן ריג עיין סס, וסס כן
 לפי זה חסי ספיר סל דלצרהס סהיס מוסניע לאליעזר
 צסצ ואל חעסה סחחיל חיכך כהסנועה דחל סרי
 ליסנע כסהי גוונל מו סחין כן ציעקב דהסנועה סו
 על קוס ועסה לכך לא סחחיל חיכך כהסנועה דחל לא
 ככונ ליסנע רק כסחכס ללוות לו קודס וכיון סלוה לו כצ
 סו מלוה ככלל כיצור חצ, ואיב לפייז ככונ ליסנע דחל
 כסנעין לקייס מלוה ולכך חסר חסר סלוה ססנע לי
 כניל ככונ צסיד, ולפיז יס לחכריע צין חרין וצין חרליס
 זיל דעיס צהרין זיל דמפרס לחקוסיי סל סגמחל וסלל
 מוסנע ועמוד דחין סנועה חל על דבר מלוה לענין
 קרבן סנועה סיחחייב חס עוצר ונצל יחל פסייח סיחחייב
 חס עוצר חף צדגר מלוה ומלי קמיל ומסני דקמיל
 סככונ לעסות כן מו סחיב כסאר סנועות דחין ככונ
 לעסות ואסור ליסנע עיס כי זה חוכן כוכה סרין חף
 סחין

עלי חרן ללילו סל עוף כסנע סהו עף חלל ימי סכוחינו
 כהס סנעיס סנה, חך כסנעמיק קלח יחרחל ויסגלה לדקה
 סמחור חזה, כי כנאמח סעצר חין ואיב עיד מנל כספוחלין
 על חרס כמה סו ח' חס כסוב עיד סמחל רחוי לחסוב
 רגע חסח כי מו סהיה ח' עד סנה כצר סו חס חס חין
 כי כצר חלף סלך לו וסל צלע לו עסה כסה סכצר סיה
 ואיכנו עסה וסנעיד חסר יסיה עור מי יודע כי חסרס
 חינו כטוח כחייו וחיין לו רק סרגע סל עסה וסיל חיה
 עווערת רק מוסף ציעף כי חסר כל רגע מו רגע ח' מוזמן
 חסר חוקלצ לו וסוזמן פורח חמיד ואינו עומד כמקוס
 חסר, ואיב חמיד חינו ח' רק סרגע סל עסה וסיל כלילו
 סל עוף סעירח וסו מוסר גדול לחרס סהיה חמיד
 לכגר עיניו כי חין לו חיות רק עסה, וסס כן מי פחי
 יסיר לצלוהו כחלל עכיס סרגע סיס לו עסה, חך ידניקסו
 כחי וקייס יסיי, וסנה זה סמחור כי מו סעצר כצ
 סו חס חין, חינו צלדיקיס כי כל יוס סעצר מוסו ח'
 וקייס לעד, וגס כעמיד צודלי כי יסיה לללח ולא ימות
 כי גס כמותו סו ח' כנאמח רק חיימיס סעיס חחרן מסיס
 מוסו כי לא יחלצס כחן הלדיק וסיינו ויקרצו ימי יסרלל
 למוח, וסיינו סדסיד כלל ימינו וכי וסזה כיכר סצח
 סלדיקיס דצלדיקיס חינו כן כניל.

ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו וגוי סיס כח ידך חסח
 ירכי ועסיח עומדי חסד ואמח אל כח סקצרי
 כמלריס וגוי ויאמר חכני חעסה כדצריך ויאמר ססנע
 לי וגוי ככחן לריכין חנו לפיי סרסניס וסרלניע כסיס כח
 ידך חסח ירכי סמחור כפרסת חיי סרה סמחור חצרהס
 לאליעזר, סכחצו סס זיל סהיל סכנע כעצר חל חרוני
 לוור סהו חסח דסוח, וכחצ סס סרלניע סכן סיה
 חמספט כיומיס סהס (ריל סנהוג) וכי סזה חמספט עדיין
 סו כחרן חורו וכן ליל לדדו כאן ציוסף סהיל לסכנע
 כמו כן לחציו סיקייס מלוהו ופקודתי יסמור רוסי, וכן
 כחצ סס סרסניס לחדיי דגס סימח ידך סמחור כאן
 ציוסף סו כן, וכן רמוז סרסניס וסרלניע כאן על
 פירוסס סס, וכיל דספסוק ככחן מכריח פירוסס דסס
 ח' מלינו לוור כפרסיי לסנועה ולנקיע חסן חלל כאן
 חיל לוור סהו לסנועה דחלל חסר סהסיצ לו חכני
 חעסה כדצריך כחור ויאמר ססנע לי מכלל דמעיקרל
 לא לסנועה כחור כניל, מיהו קסה כנאמח למה סינה
 יעקב חס עעמו מאצרהס דלצרהס כסהיה רולה ללוות
 לאליעזר ולססניעו חיכך כמחור סרלסון חסר לו וסלסניעך
 ופיז לו על חיוה ענין סיסניעו ויעקב מחחילה חסר ליוסף
 סענין וסלווי וכסהסיצ לו חכני חעסה כדצריך חסר לו
 ססנע לי וסיה לו לוור חיכך כמחור סרלסון ססנע
 לי סלל חקצרי כמלריס וכסחחני וגוי ולא דבר ריק
 סו ססחכות סזה ועיק חלל כריס חוליין (דף צ' עיאל)
 חיתח פלונחל דרימ וריי כספסוק טוצ חסר לא חרור

שלין זה לשונו, והראש זל מפרט לקושיה הגמ' והלא מוסב ועומד ואין סבועה חלה על סבועה ור"ל לענין מאי כסבועין כיון דאין חל הרי מבוחר דקוצר הראש דאף צל יחל ליכא כיון דהסבועה לא חל דאי חל לענין צל יחל לא מקשה הסיק מ"ד, וכן משמע ומבואר מפירושו של הראש בחירון הנמרה דמסני חל קמיל דפרי לאינש לזרזי נפשיי פ"י הראש דקמיל דלא חוי הזכרת פ"ס לנפלה צכהיג כיון דאין הסבועה חל כלל, דמ"ע חוי זירזי ע"כ פ"י הראש ומשמע להדיח דקוצר הראש ז"ל דאף צל יחל ליכא כיון דאין סבועה חלה על סבועה דאם חל לענין צל יחל פשיטא דלא חוי הזכרת פ"ס לנפלה, וז"צ בדעת הראש, והנה לפי דעה הראש כל לומר פ"י יומר מרווח בחירון הגמ' דהא לפי פ"י הראש ל"ל דרי גידל איירי נסבועה נסס דוקא ולא נסחם סבועה, וזה נראה קלה דוחק, אבל יס לומר דגם נסחם סבועה איירי שאמר חכי נסבועה שאעשה כך וכך וקמיל דלא כימא כיון דאין הסבועה חל חוי צכלל סבועה שאינש לריכא דחוי כעין סבועה שוא דשוא הרגומו למגנא כמו ספסק הרמב"ם (נפ"א מהלכות סבועות הלכה ה') והוא מהירושלמי ע"ס, קמיל דמ"ע חוי זירזי ולא חוי צכלל סבועה שאינש לריכא ככ"ל ור"א לדרזי ממה שהניח חז"י בחינן ק"י כיח נסס הסוכה ר' שלום בחריס נר למח דאם העדים כסבועין להגיד האמה אין בזה מסוס סבועה שאינש לריכא דהא אמרינן נוסכה כדריס דכסבועין לקיים המלות עכ"ד חרי מבוחר להדי' דאי לא חאי דכסבועין לקיים המלות חוי בזה מסוס סבועה שאינש לריכא כיון דרזליז מלווין להגיד האמה, וז"צ וכיון צסיד, וכחזור לעניינינו נמה דנחלקו הרין והראש דהרין ז"ל קוצר נכסבוע לקיים אח המלות אף דאין חל לענין קרצן סבועה מ"ע צל יחל ליכא והראש ז"ל קוצר דאף צל יחל ליכא כ"ל לחוכיח דהעיקר כהראש ז"ל דגם צל יחל ליכא צכהיג דאין סבועה חלה על סבועה ור' גידל אסמועינן דמ"ע אין בזה מסוס הזכרת פ"ס לנפלה כמ"ס דאלו לפי הרין דפסוק הוא דצל יחל ליכא וזה הוא היסוד של קושיה הנמרה, ומסני דקמיל ר' גידל דפרי ליסבוע צכהיג, קשה אחאי צציק ר' גידל מקראות המפורסין בהתורה ונקט קרא הנאמר צכחוביס צספר החלים שאמר דהעיה דהא מדכסבוע יוסף ליעקב פ"ע דפרי ליסבוע לקיים אח המלות אף ששאר סבועות אסור ליסבוע צסלמא לפי הראש דאסמעתח"י דרי גידל הוא, דפרי ליסבוע לקיים המלות אף דאין הסבועה חל מ"ע לא חוי בזה הזכרת פ"ס לנפלה או סבועה שאינש לריכא לקימ דלא מוכח כלום עיוסף אף דכסבוע יוסף אחר סכלטווה מאניו וחוי נסבוע לקיים אח המלות דהא הטעם דהיא דחוי הזכרת פ"ס לנפלה או סבועה שאינש לריכא היא מסוס דאין הסבועה חל והטעם דאין הסבועה חל הוא מסוס דאין סבועה חלה על סבועה לפי שכבר

מוסבוע ועומד מהר סיני לקיים המלות, ואם כן לפי"ו קודם מ"ח אף דשומרי מלות חוי מ"ע מוסבועין ועומדין מהר סיני לא חוי דהא לא קצלו עדיין ולא הסבועין על ככה, איכא, בדדחו חל הסבועה פסיר ולא חוי הזכרת פ"ס לנפלה ולא סבועה שאינש לריכא ואיכא ליכא למשמע כלל מהא דיעקב ויוסף אצל מהסוק שאמר דוד שהיה לאחר מ"ח כסבועה ואחיימה לסמור מספטי לדקך פ"ע פסיר דפרי ליסבוע צכהיג, ולפ"י יס מהא דרי גידל ר"א לראש ז"ל והיא חילכתא דנחא ונימ צובא דכסבועין לקיים המלות לא חיל הסבועה וגם צל יחל ליכא עובר מיהו לריבין אהכו למסבוכי נספן אדרצ רבינו הגדול הרין ובפרט דק"ל כווחיה בזה צספ י"ד סימן רכ"ו סעיף צ', והר"ל בזה לייסד דפרי הרין ז"ל דהנה קשה לי קוש"י עלומה מאד על סבועה זו סכסבוע יוסף ליעקב הא איחא נמרה מסכה סבועות (דף ב"ה ע"א) אהמר סבועה סזרק פלוני לרור ל"ס וסלא זרק רצ אמר חייב (ר"ל צעולה ויורד אס סקר היה כרין סבועה ציטוי) וסמולא אמר פטור ומפרט נמרה פ"ס רצ אמר חייב דהא איחא צלאו ורן וסמולא אמר פטור ליחא צלהבא, פ"י דפ"י ליחא צלהבא יזרוק פלוני או לא יזרוק אין זה סבועה ציטוי אלא סבועה שוא שהרי אין פלוני צרסותו לזרוק וסלא לזרוק עכ"ל וע' י"ד (ס"י) רל"ו סעיף צ' ובהגיה פ"ס ובצ"ך וסיק ד' ה') מבוחר מכל חכ"ל לסמעיין דבדבר שאין הכרע כלל אס יעשה פלוני או לא יעשה חייב מלקוח אף אס יעשה אחיכ פלוני כמו שאמר דמ"ע חוי שוא צסעת הסבועה רק אס קרצ הדבר פ"עסנו או לא חוי סבועה שוא אס יעסנו חזרו ומ"ע עזירה היא צידו נמה סכסבוע על מה שאין צידו, (וע' צחסבוע מהר"י ח"א ס"י כ"ג) ואיכא חכ"ל ציוסף שאין צידו דהא היה לריך ליפול רסות מפרעה כמבואר בקרא ואין הכרע כלל אס פרעה יחן לו רסות אס לא וממה שמובאר בקרא שהיה יוסף מצקס לבית פרעה ואמר אס כא מלאתי חן צעיכיס וגו' סימלילו עזורו פ"ע סדנר קשה מאד היה ליוסף סיניחנו פרעה, וע' פרס"י על הסוק כהמר הסבועין איכא חוי חוי סבועה שוא, והיא קוש"א עלומה מאד לעניד, וקודם שנחרץ זה נחרץ דרך אגב מה שאמר חסי"ת להצרהס (צפרס' לך) ולא יקרא עוד סמך אצרים והיה סמך אצרהס כי אצ העון גויס נחתיך ופירשו רז"ל צוסכה צרכות (דף י"ג ע"א) צחחילת כעשה אצ לארס ולצקוק כעשה אצ לכל העולם כולו, עוד פ"ס פרי צחחלה כעסיה פרי לאומה ולצקוק כעסיה פרה לכל העולם כולו ע"כ, והנה חמיה מאד ונפלאה מוכי צמה כעשה אצרהס אצ לכל העולם כלו ופרה פרה לכל העולם כולו וגם לארס וזקני הגאון מהרש"א צח"א פ"י ע"י לידת ילחק היה אצ סמון גויס ע"ס, אצל צמח"כ זה אינו כי אחיכ אמר והפריתי אותך משמע שהיה צרכה צפני עלמו, וגם צסרה כהמר פ"ס אחיכ וגם נחתי לך מענה בן משמע שהיה צרכה אחרת, וגם

וגם לפי דבריו לא יחכן כלל זה שאמר בתחילה נעשה
 אז לארס ועיש סנדחק מאד בזה, וכל לבאר זה עמי
 הגמרא במסכת סוטה (דף ל"ו ע"ב) אמר ר' חייא בר אבא
 אמר ר' יוחנן בשעה שאמר לו פרעה ליוסף ובלעדיך לא
 ירים ארס ידו וגו' אמרו אילטגוכי פרעה עבר שלקח
 רבו בעשרים כסף חמסילתו עלינו, אמר להם גוונכי
 מלכות אני רואה בו, אמרו לו איך יהיה יודע בשנעים
 לשון זה גבריאל ולמדו שנעים לשון לא הוי קא גמר
 הוסיף לו אות אחת עשמו של הקציה ולמד שכאמר עדות
 ביהוסף שמו בלחמו על ארץ מלרים שפה לא ידעתי
 אשמע עיך לשון הגמרא, הנה מנאר שנתחנה החיל
 משמו של הקציה ידע צע' לשון ומסתמא האות הקדוש
 הזה הוא המקור של כל הלכותיו, וכל דברי תורה
 עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר, דהנה באזנה
 ופרה כתיב ואת הכסף אשר עשו נחמן ופרטי דאזנה
 היה מנייר הכסף ופרה מנייר נשים ומעלה עליהם
 הכתוב כאלו עשאו עיך, והנה הם היו קוראים בשם ה'
 אל עולם וחודיעו שהי' הוא האלהים אין עוד מלמדו
 צרחות ועופות, ועיי' הכניסו גרים תחת כנפי השכינה
 ומעלה עליהם הכתוב כאלו עשאו והם צרחו ומחויצין
 להכניע תחתיו וכאלו ילדו כאמרם ז"ל (סנהדרין דף י"ט
 ע"ב) כל המלמד את זון חבירו תורה מעלה עליו הכתוב
 כאלו ילדו ומכסיך זה שמניין, עיך נעשה אז להן
 ושר, ומתו לא היו יכולין להכניס תחת כנפי השכינה
 רק למי שמצין לסונס דהיינו מאומחם אזל לא מאומח
 אחרת והיינו בתחילה נעשה אז לארס, וכן פרה לאומח
 ורלה הקציה סתפרסם שמו לפני כל צאי עולם ולפני
 כל עם ולשון ומי שירלה לכנוס תחת כנפי השכינה יכנס
 לכך כהן לשם אור הוא וזה ידעו שנעים לשון והיינו
 בתחילה נעשה אז לארס שהם בני אומחו כמו שפרטי
 שם בגמרא ולבסוף כשנחן לו אות היא נעשה אז לכל
 העולם כולו, וכן נשרה מתחילה נעשית פרי לאומח
 ולבסוף נעשית פרה לכל העולם כלו ככיל והוא נכון
 ואומח בסידי, ונחזור לעניינינו דאיתא עוד שם בגמרא
 דסוטה הכיל למחר כל ליטכא דאשתעי פרעה בחדיה
 אחר ליי, אשתעי איתו בלשון הקודש לא הוי קא ידע
 מאי הוי אמר אמר ליי הגמרי' הגמרי' ולא גמיר אמר ליה
 אישחנע לי דלל מגליה ליי (וריל משום דהים כתוב
 בנימוסי מלרים שלא ימלך רק מי שיודע כל הלכותיו
 ואם כן יעצורו מלכותו) אשתנע ליי כיון דאמר אזי
 הסביעני לאמר וגו' אמר ליי אחסיל אשתנעך אמר ליי
 אחסיל נמי אדידך, ואע"כ דלל כיחא ליי, אמר ליה עלה
 וקצור את אגיד כאשר הסביעך עכיל הגמרא, ומקטין
 העולם איד אמר ליי אחסיל נמי אדידך הא קייל לריך
 לפרוט את הכרז ואיך קודם סתירתו איד יעבור על
 שנועתו, ועוד מקטין מה נמי אדידך, הלל אס יחיר
 לשנועה פרעה יעצורו לפרעה מעלכותו וצורא ימלך

יוסף כי אין מי שיודע שנעים לשון וגם לסיק רק יוסף
 ואז מעילל יוכל לקיים שנועה יעקב חולל אחסיל
 אדידך ולשון נמי אדידך משמע סתיר לשני השנועות
 והוא תמוה מאד דלמה יחיר לשניהם עיך קוסית העולם.
דף ק"ה נדפס חירון על קוסי' הראשונה דאמר לפרעה
 צדך עמיך אי סבירא לך לריך לפרוט את הכרז
 ואיני יכול להחיר שנועתך איך גם שנועה אני איני
 יכול להחיר דהא לריכנא לפרט וישמע המחיר שהוא
 צדך מלוא וסוב לא יחיר ליי, ואי סבירא לך איני לריך
 לפרוט הכרז איך אדידך נמי יכולני לתסול וסבן דזה
 נמי מחורן קוסי' סבי' דלל לומר אחסיל אדידך
 דהא לריך לפרוט הכרז רק אמר נמי ריל אס יס יכולה
 להחיר שנועה זו יס יכולה להחיר גם זו, עיך מה שמחילין,
 ואני אחסיק החירון הכיל דהנה לבאורה תמוה מנין ידע
 פרעה הרשע דיני החורה ספלפל יוסף עמו אי סבירא
 לך כך אי כך וצפרט קודם ציה אס האזנה ידעו והסיגו
 וגם יוסף קיבל מאזניו כאמרם ז"ל שכל מה שלמד משם
 ועבר מקר לו וסיהיה עוסק עמו צפרט עגלה ערופה
 כספירס מענה, אזל פרעה הרשע מנין לו לידע וצפרט
 דאף פוחא דידן לא ידע כדאמרינן דלל ידע בלחיק
 כלל הגמרי' ולא קא גמר וצדיני החורה יהיה צקי אחמה
 ואס כינח דיוסף הגיד לו האומח איך קסה דהים לו
 להגיד האומח כאשר הוא להלכה לפי דעתו של יוסף
 אי יוסף היה קוצר דלריך לפרוט סנדך היה לו להסיו
 לא לוכל להחיר שנועה אני דהא אני לריך לפרוט ואין
 מחירין לדבר מלוא, ואס אלטריך לעבור על השנועה
 אצבור על שנועתך ולא על זו, ואס סנדך אין לריך לפרוט
 אס כן חולל אחסיל אדידך ואז יוכל לקיים שנועה יעקב
 ולנחאי אמר נמי אדידך וכמסיל, וסביל דיעקב ויוסף
 כיונו לכל הכיל וזה היה כונת יעקב צמס סהסציו דודאי
 משום יוסף לא הים לריך להסנועס דידע דיודרו למלוא
 אציו, אך דכל כונת יעקב היה מסי' דידע דפרעה לא
 יניחנו כמו שכתבו המפרשים דלל הוי כיחא ליה לסיליא
 ארוכו של יעקב, עיי' במהרש"א צחא שם בקומס המעס,
 ויעקב ידע צרוחיק משנועה יוסף לפרעה והנה לומר
 לו סתירו ויעצרו לפרעה מעלכותו היא דהא לריך לפרוט
 ואף שאין זה חונת סתיר רק חונת סקודר כמיס הסבי
 צויד (ס"י ריכח סיק כיה) מיס הא אס לא פרט אין
 סתרתו סתרה כמו דאיתא שם צפיע ספיק י"ד, ואף
 דהא רק מדרבנן כמו דמוכח מסירוסלמי סהציה החוס'
 צגיטין (דף ליה ע"ב דים קסנר) דרי' בון אמר צרוך סנאר
 צצרי חכמים ופי' צפיו שם צויד (סיק י"ט ע"ב), מיס
 הא קיימו כל מילי דרבנן ביכ, וכי כינח הא כיצור
 אב דאורייתא ואיך ליווי קאוי לדחות מילסח דרבנן,
 ואפילו לאחר מותו מחויב לכבדו כדאיתא בקדושין (דף
 ל"א ע"ב) מיס וצויד (ס"י דע ספיק ע') והוא מדאורייתא
 כדמוכח בסנהדרין (דף ס"ה ע"ב) דלל אילטריך קרא
 צמקלל

שחשבוניא כי צסס רית זיל דהיכא דלא נדר צסציל עוצה חיל להחיר צסכיו דחליכ סאך היה יכול להחיר סצועת יעקב סלא צסכיו, ריל דהויל לומר לסרעה סחיו יכול להחיר סצועת יעקב סלא צסכיו, ומחרייט זיל סקסס סס על רית זיל הלל סרעה עסה לו עוצה אז וליך אער חיתסל כמי חדידך וכיחל ליי דלספחידו צעלעל אער, חצל ממיס מוכח ספיר דלחמת סדין אער, ולכיע חין לריך רק סידועהו עסכי חסר כעצור צירוסלמי, וצעת כצר לא סייך זה, ככיל צרור, וכחזור לעכינינו דלפיי גס על סדין ליק דכילך מכאן דכצעיין לקיים סמלוה, דייל דסאכי כאן דסצועת סיתח כלרכת צהכרה, ומעס חיל לקיים סמלוה צלערה עסאכי צסאר מלות לכך מציא רחיה מקרא דכצעתי וחקיימה ודויק.

וישתחו ישראל על ראש המטה, פרסיי על סהיתח מעתה סלעה ויס להצין לפייז ראס מה עכינו, והכיל עפי סציר (פרסס ק' ס' י') דיוסף חקרי ראס כמו דכתיב סחיין לראס יוסף והסצעיס גוסל עיס וסיינו ראס סמעה סהול סלס כמו ספרסיי סחרי יוסף מלך וכו' וכסיכ ססאר וסנן כי ככון סול.

ויאמר ליוסף הנה אנכי חולה, פרסיי אחד מן סמגידים וזה מקרא קלר, וייל ספרים סיה

רגיל לפכי יעקב צחלמוד חורה וכו'. וסנה סמזרחי דקדק דהויל לרסיי לומר אחד מן סלומרים כמו דכתיב ויחער ליעקב, וכחצ וזיל להודיע ספי' ויחער ליוסף ויגד ליוסף על סחדסות כופל לסון סגדה ולא לסון חמירה עכיל, וסנה סול זיל סרצה לנו סמזוכה דקסס עוצה על ספסוק דחוי לומר ויגד ליוסף, ועיק על מה סכחצ רסיי וייל ספרים סיס רגיל וכו' דצמחי סליגו וסמזרחי כי דריל ולין זה מקרא קלר עכיל, ולינו ככון לפעמיד דחל לא כספרס צחורה כלום מזה ומקרא קלר סול, ועור יס לרקדק דעל ספסוק דצמווך ויגד ליעקב לחמור סנה צנך יוסף צא חליך כחצ רסיי וזיל ולא סיי מי וסו קילור לסון וסרצה מקראות יס קלרי לסון עכיל, יס לרקדק דלמה מנסה רסיי סלסון ולא כחצ כדלעיל אחד מן סמגידים חילומה לא כחצ לעיל כמו כאן, ועור דלמה כאן מציא רחיה וסרצה מקראות יס וכו' ולא לעיל, ועל כולם יס לרקדק דמה סול סלסון אחד מן סמגידים צודחי מי ססגיד סיה סמגיד צזה וסול סמעה גדולה לעניד, והכיל צזה דודחי סכלל סל סמזרחי סול ככון מחד, דסגדה כופל צחדסות דכן סיל עיב לססיק דלכל ח' סמסמות סכרדפיס יס סורלח מיוחדה, וימכן דסגדה דחול לסון קסה כופל צצר חדס דסגדו עוסה רוסס צלצ ססומע ומספלח, ולפיי קסס עוצה דחלל חמרו רזיל (ציו דף פייז) עד יעקב לא סול סולסל וסס כן לפיז זה סול דצר חדס לגמרי סעדיין לא סיה מיוס צרל חדס עיס סחדמה, כחמור ויחמור, וצציח יוסף לאציו דחיו דצר חדס כיכ, כחמור ויגד ליעקב, חך סכיל צזה כדי

צמקלל לאחר מיתח דחייצ רק מחמת דלא כיחל דכילך מעכס וצמכה סיינו מעמל מעוס דחיו עוסס חצורה מיס, וליכ מעמע דססס מעמע צין צחייס צין לאחר מיתח ומלות כיצור צסחמל כחמור וזה צרור, וסס כן רחוי לרחות לעילתח דרצנן, מיהו זה חיו דחל קייל ציריד (סיי ריע סעיף טיו) דחס חמור לו חציו לעצור חף על דרצנן לא יסמע לו, וסנה יעקב ידע צחכמותו סחול לריך מחד לסקצר צחרן ולכך ססציעו ולא סול כסצועה לצטל סצועה דחוי ססכיי סול חף חס סחיר סרלסונה כעצור ציריד (סיי רליח סעיף טיו) דססס סותרות להדרי וליח סיתקיימו סכיסס חצל סכח ספסר לקיים סכיסס חס פרעה יסן לו רסות כמו ססיה צחמה, וגיכ לא סול מעוס סחין צידו, חל יס צידו להחיר, וחף סנדיענד חיו מוחר מיס סל חיו רק מדרצנן וליכ ססצועה סכיי חלס כמו חס כסצע לצטל מלות דרצנן כמו סמזור צסיי רליע סעיף ו'. וליכ סיכ חל ססצועה ולריך להחיר וסול כמו חנוס לעצור חדרצנן מכה ססצועה וססצועה סיתח צחיתר דחל יכול להיות סיתן לו רסות ומי צידו סול חף חס לא יסן לו רסות, וחף דמזור סס דנליח דרצנן לא חיל ססצועה חס כסצע לעצור וסיכ חול לית דרצנן חס יעצור על סצויח סרעס כיון דלא סרע לפכי סחיר מיהו עיס צסיכ סיק כי דסרצה לחמור עיז, ומחרן סכי סירוליס, וסנה לחירן סני דמילתח דחול דרצנן לגמרי סול ככנס צלח דלא סקור עסאכי צחלי סיעור עיס, וליכ צרדו דכצר ליכא לא סקור דחל לא חגידו עדיין ודחי דספיר חל ססצועה, ולחירן סרלסון דלא חיל סיינו לענין סלריך להחיר עיס, גיכ סכח לקימ דכאן חיל להחיר ססצועה סכסצע ליעקב צלח סצועה פרעה דחל חיתח סס צסיי רכיה סעיף ייד דלריך לסרוע ססנה סצסצילה נדר ועיס צסיכ, וצחמה צחלמנה דכסצעת ליחומיס עיקר סול ססנה, וליכ ססנה לסצועה זו דלא חול סצועה סול סול סצועה פרעה ודויק, וסיינו דחמור יוסף לסרעה חיתסל כמי חדידך לא להפחידו רק סחמה חמור לו דחי חסר לסחול על זה צלח זה עיכ חמור כמי חדידך ככיל, וסנה יס גיכ להוכיח מכאן דסנודר עיד חצירו חיל, רק לסודיעו ולא רלונו, וכמו דפסק סמחצר צסיי רכיה סעיף כי ולא כסרמיח, ופי צכרדים (דף סיה עיח) צהרין סס דחל סקסו סחוססס סס צסוטה סל יוסף כדר עיד סרעה, ומה סחירן סחוססס דלספחידו צעלמל חמור לו כן עיס ודחי דזיל דליכ חול דצר סחין צידו ממש צמה סכסצע ליעקב דחל צחמה חיל להחיר לסצועה פרעה ולייל לא ירך לצצו צמה סספחידו וסס כן חול סיו סצועה סול מעס חיו דחין לריך, רק להודיעו וספסר להחיר, ועמילל יכול לקיים סצועה חציו ככיל לרחיה צרורה, חמור חמרי לרחיה סכיל דחיל, רק סידועהו כסלחי עיני ורחיחי צחסיי מחרייע (חיל סי' קייה) דכי

וען החיים הכל אחד והוא בכלל ארץ ישראל ובתצורה
צורה דרך מערה המכילה חזקין לחזק ועיקר הכחלה
סם, וכן יהיה בעתיד בחיים חיותינו כמו שהיה בארץ-
קודם המעלה ולסם רלם מעט לחוליקן כמו שתצורה נעמ
(מחיד חיצ פ' טיז) צפוק לעצרה נא, והנה במרחות
הקולס נאמר הארץ אשר אחס סוכס עליה לך אחננה
ולזרעך שאמרו רז"ל (חולין דף ל"א) קיפל כל ארץ ישראל
תחתיו חיינו עץ החיים דהוא ארץ ישראל מקרי ולא
ארץ כנען וחיינו על האדמה אשר נשנע ה' לאבותינו
לחם להם, ומפרט חיות האדמה ע"ז אומר כימי הסעים
על הארץ, ר"ל העץ החיים אשר היא חיק סנה כימי
הסעים על הארץ ע"כ (ובעקינו יצואר יותר), וילא לנו
עזה כי הכתיבה במרחית הקולס היא עקרו על ארץ
החיים סכיתן ליעקב וזרעו דוקא ואס כן לא סייך ירשס
ובכורה כי כל אחד פרי מעלליו יאכלו אס רז ואס
מעט גס בחיים חיותינו נגיע דלחמא לעתיד כי מי סטרח
נעים יאכל נשנע ואז עולס סכלו ננה לכך דייק ואמר
ה' נראה אלי נלוו חיינו נחורתי ענית לנן נארץ כנען
דייקא וגו' ונחמילת הארץ הזאת וגו' חיינו ארץ הנשנע
כפשוטו, ועזה וגו' ר"ל ולא נחלת חיי דלעתיד דחיינו
ארץ החיים ועץ החיים כי סם לאו נכורה חליא עילחא
רק נולד חלכה יאכל פריה, וכיון שאמר לו ועזה וביאר
לו כונתו כמיס הים קסה ליוסף עס ענין ארץ החיים ועץ
החיים לנתינה הארץ דסס חיסס סם, ונודאי דגילס לו
דסס מלי ונקשרין עמו עיי סביל נעלס וסחוס עסה
והוא דרך מערה המכילה ומתען מרחין נוססן דגיע
וכיון סכידע לו חסיות המערס יתכן סהיה נלוו על
עס סלא סוליד אח אמו לסס כי מעיקר סיי סכור סמס
סליות יעקב לסוליו לסס דוקא חיינו כדי לסכונ עס
אבותיו כמיס וסכנתי עס אבותי, אכל רחל לאו אצח
סלה סס לכך חין לה מעליותא נוס, אכל עכסיו ססנע
חסיות המערס יתכן סהיה נלוו לכך אמר ואז נצואי
מסדן וגו' כפרטיי וסנן כי נכון הוא נסיד.

עוד י"ל על אומרו ועזה וגו' פטי המצואר נס' יס
נחלין (דף קכ"ד) דנכור חינו נוסל נשנע
ססנציו נכסיס אחר מיתח אציסס וסנס חיתח דנהנכנז
ישראל מי סנה נעידנר כדי סירסו ארץ מצונס נכל סונ,
וסנה נשנע חין לו דין נכורה לכך אמר ועזה כי מעזה
עזכה לסס נחלקס ודרסו אשנע כר"ל.

שני נכיד סנולדים לך וגו' לי סס וגו' עיין רטיי ורענין
ורחיס וסנה חיתח נצימות (דף ס' מ"א) חיר וסיס
הנכור מכלן סמלות נגדול לינס, ופרטיי סכי דריסולקסס
לו לאסה וינעס סמיינס יח' נכור יקוס ע"ס אחיו לנחלי אחס
אומר לנחלה או חינו אלא לסס, עסך קורין אותו יוסף וכו'
נאמר כאן יקוס על סס אחיו ונאמר לסלן על סס אחיסס
יקראו נחלחסס מס סס סאמור לסלן נחלס אף סס סאמור
כאן נחלס עיכ, וקסס לי לפרטיי (נפרטיי ז') דלנגלוסס
נחלקסס

כדי לייסנ הכתובים דהנה יוסף מלך היה וכל עסקי
המדינה נחתכין על פיו, והנה ען סלורד היה סכל דנר
סיתחדס יגיע לאזניו כדרך המלכים וגס ודאי דהיה לו
מומים על זה נכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר, והנה
כל החדסות מוטל על חלו להודיע למלכס והנה כאשר
נח זה הממונה אל המלך חיקך נעסה זה הסיעל נלנ
המלך סנחחדס חיות דנר וחיכ חינו מחוסר רק חמירה,
מסחיכ יעקב סחין עסקי העדינה עליו ומה לו אל
הדברים סנחחדסו, ולא היה לו ממומים על זה חיכ כל
דנר סיתחדס נחחדס אלוו מעט חמירה, והנה אס דנר
חדס הגדה יקרא, הממומים לסגיד חדסות מעגידים יקראו,
ועפייז חנין דברי רטיי ז"ל דנאמר ויאמר ליוסף הנה
אניך חולה דקסה עוצל ויגר סליל כמיס, לכך נחנ
ח' מן סמגידים דייקא ור"ל דכיון ננח, סונ הנדמו לח
יקרא חלל חמירה והנן, וי"א אפרים היה רגיל וכו' לכך
נאמר ויאמר כי חיקך נעט נחלס אפרים לנחיו ידע
יוסף סנחחדס חיות דנר עס יעקב דחליכ לא היה מנעל
אפרים מתיח, והנה סס נאמר ויגר ליעקב לפי סלא
סיו לו ממומים, לכך לא פירטיי אחר מן סמגידים, רק
ולא פ"י מי וסנן, והנה נכתוב סרשסן אף סהוא מקרא
קלר מיס סמוך אסחמא דמלחא דמלך יס לו ממומים
ואס כן חין זה קילור לסון כיכ אכל נקרא ססני חרי
זה קילור לסון לכך נחנ רטיי וזהו קילור לסון והרנה
מקראות וכו' וסנן זה, ועפיי סכלל סל המזרחי כ"ל
לפרס ספסוק (נפרסס יתרו) כה תאמר לנח יעקב
ותגיד לנכי ישראל אחס רחיסס וגו' דהנה דית סס
כחפוחי זהנ נעסכיות כסך כמיס הרמזים ועיין מס
סכתבתי נפסיקים חכיל אחס רחיסס וגו', והנה לפייז
המון עס סחיכס לוקחין הדברים רק עפיי פסוטיסס
לא נחחדס להס סוס דנר רק עס סרלו נעיכיסס, אכל
ליחירי סגולה נחחדס להס סמוכוון סהוא סחפוח סוסנ
סנחוכו לכך אלא סמומים סוי רק חמירה ואלל סחשובים
סוי הגדה וסנן כי נכון הוא נסיד.

ויאמר יעקב אל יוסף וגו'. נראה אלי נלוו נארץ
כנען וגו' ועזה סכי נכיד וגו' ואז נצואי

מסדן וגו' ויס לסנין מס זה דרייק ואומר, ועזה, ועוד
קסס קוטיח סמפורטיס על אומרו כאן ואזי נצואי מסדן
וגו' כפרטיי וידעתי סיס נלנך עלי וכו'. לעיל כסאמר
לו וקנרתי נקנורחס היה לו לומר דברים סאלו, ור"ל
נחקדים מאמרינו (נפרסס עקב) נפסוק למען ירצו וגו'
על האדמה אשר נשנע ה' לאבותינו לחם להם כימי
הסמים על הארץ, וע' צירוסלמי נרכות פ"א עץ חיים
מסלך חמס מלות סנס וכו' ורננן אמרי כסני אנות כימי
הסמים על הארץ סהוא מסלך חיק סנה, ור"ל אשר נשנע
לאבותינו סימיסס סיו חיק סנס כימי הסמים על הארץ
ועיס נמפרס מיס נסס סילמדנו וסוח חמות קלח דסכי
סאנות מלי נעי סכל, וסכיל נוס דנחמח ארץ החיים

אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי, ויליד דהינה לי הוא שפת יתר, וגם להצין מה הרעש בין יעקב ליוסף צעקין ומנשה ואפרים ועמיק ויסם את אפרים לפני מנשה, עי' רש"י, ולפי הנראה הוא רק כבוד המדונה, והכיל בזה עי' מ"ס נפטר שפת אמה כי י"צ שצעים י"ס לכל אחר לירוף הוי' צפיע והייג הוא מושפע מהן, ואיכ לפי' א' מנצני יוסף הוא בעלם הייג ואחר שנחלק הוא רק להסלים לייג ומושפע, ומצון דראשון, שנענה קודם הוא בעלם הייג וי"ס לו לירוף והיינו ויסם את אפרים לפני מנשה, וזה כונת הפסוק לדעת (חושב י"א) ואנכי חרגלתי לאפרים כמו שפירש'ם שהפיע רהיק על יעקב להקדימו והיינו קחם על ירועותיו דהיינו מושפע ממנו כביכול דהוא ושמו אחד ולא מושפע מהמושפע והצון, ולכך לא היה יכול לוועד כראובן ושמעון יהיו דהא לראובן ושמעון י"ס לכי' לירוף צפיע, לכך אמר לי ר"ל דלענין זה הוי כראובן ושמעון דנחשצין לי בין בני סיהיו שצעים והצון.

ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם, כבר כתבנו הרי' מורחיו והרמזין הוכחות שונות דלא הוי ליוסף זרע אחר רק אלו השנים, ופרש"י א"ס חוליד, כולה מוקטת א' דאף דמלינו א"ס בלשון אשר שהוא ודאי אצל לא אשר בלשון א"ס שהוא ספק, עי' בראש'ם שנרחק מאד בזה, ועיק דהולדת הוא לשון עזר ועוד הקטו העפרש'ם דלא יתכן שהכניא יסחפק צעה השראת רוחיק, ועוד דאיך חיו כתבה החורה דבר בטל כיון דלא מלינו בנים ליוסף מלבד אלו, והכיל לי"ש כל ז' דהרמזין חולק על רש"י דלא יתכן שלא יהיה שום נפקותא צמה שנחלק שצטו של יוסף לשני שצעים רק לענין הכבוד, רק דהעיקר הוא כמסקנת הגערא שם שכתב דכל שצטו נטל חלק א' מייצ וביניהם נחלק לנגרים, ואיכ י"ס נפקותא גדול עכ"ד וכמלא לפי' כל א' מנצני יעקב י"ס חלק א' מייצ בארץ והצון, והנה הרשנים פ"י על הא דנאמר בחורה קודם איך שצירך יעקב את בני יוסף ואח"כ סיפר המעשה צמה שרלא יוסף להסיר יד אציו וכל הענין דזה היה קודם שצרכן רק דמקודם סיפר הצרכה שצרכן ואח"כ מפרש הגלגולים שכתבנל עד שנתהוה זה עיין עליו, ובאמת הכי הוא פשוטו של מקרא דמקודם אמר החכל"י שהיא הצרכה ואח"כ מקסר המאורע, והנה לפי' נראה דאמירה זו ה' נראה אלי וגו' היה אחרי ככלות הכל רק דמקודם אמרה החורה החכלית העיקר ש"ס לורך להודיע לנו איך להתנהל הארץ ואח"כ הצרכה ואח"כ המאורע והוא כבון, וי"ס ראי' צורה לדברי דאיך לא הרגיש יוסף באמירה יעקב שאמר אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי שהקדים אפרים למנשה שלא כסדר דודאי אינו צעקרה צפ' הנציא ולמה לא אמר על סדר שאמר ראובן ושמעון והנה מפרש'י החורה (עיין רש"י ספוק

נחלקה הארץ איכ לא י"ס כלל לענין נחלה רק לענין שם שלא נקראו שצעים צפ"י עלמון וגם נחלתם היא נקראה נחלת אפרים ומנשה ולא שם צפיע, איכ האיד גמר גיש'ה'ל גס החס היאלסם בשלמא לשיטת הרמזין שם נחלה אצל לשיטת רש"י וכן הצין הרמזין שם צדברי רש"י קטע ע"ס, ומיהו לפי מ"ס הרי' מורחיו דגם לרש"י י"ס י"ס לענין נחלה ולענין החומותין ולענין עידיות וזיבורית איכ לקי'ם, גס עיין צמה שהכניא הראי' ז"ל הנצי' דניצ האיצני' א"ס לשצעים נחלקה או לנגרים נחלקה ואיך פ"י אותו לדעת רש"י, ומיהו קטע לי לפי מה דצעי למימר החס לנגרי' נחלקה איכ לענין מ"ס צירך יעקב את אפרים ומנשה סיהיו שצעים צפיע דהא לפי' ליכא י"ס אף לענין החומותין בשלמא לשיטת הרמזין לקי'ם ד"ס לפרש כמו שפירש' הראי' לשצעים לדעת רש"י כן י"ס לפרש לנגרים לשיטת הרמזין ע"ס כי כן כתב הראי' לנגד ענין אחר אצל לשיטת רש"י קטע, ונראה דלקי'ם כיון דנאמרה כפל לכל שצטו צפיע כמ"ס הרי' ז"ל א"ס כן הוי תחתי'ן, ועוד א"ס הוי אמרינן לנגרים אפטר דנאמרה לריכנא לוועד דלא י"ס רק לענין שם אצל לפי מה דעמיק הוי הכי'ם לענין נחלה, ומיהו קטע לי על הרמזין ז"ל גופי' דהא איהו לא ידע מהך סגרא דחומותין א"ס כן האיד צעי הגמרא למימר לנגרים וכו' וגם חירון הכיל שכתבתי לדעת רש"י אינו לדעת הרמזין חדא דהא לא מקשה להרמזין כלל סיהיה לענין כבוד ועוד דהיפוק ל"ה מהך דגמיר כאן ג"ס, ומיהו זה לא קטע דיותר טוב לפשוט מצרייתא הנאמר צה צהדי' וקיל, גס נראה לי דאף לפי מה דעמיק החס דלשצעים נחלקה ל"ל דאחר דהיה הגורל לשצעים היה הגורל הכיל בין כל שצטו ושצטו לנגרים בין לשיטת הרמזין ובין לשיטת רש"י, ונראה שזה הפ' הנאמר שם וכן היה בין כל שצטו ושצטו, דאלתיה אלא השצעים חלקו עלמון בלא קלפי דלא אשכחן צקרא שהיה צ' פעמים, ואי קטע מ"ס חלקו עלמון בלא קלפי והשצעים בכללן בקלפי לשיטת הרמזין ל"ק דבשלמא השצעים שצטו המועט היה כוטל כמו שצטו המרונה אצל כל שצטו היה כוטל צטוה, וגם לשיטת רש"י י"ל כן ע"ס, מ"ס מוכח כן מדאמרינן בגיטין (דף ע"ח.) אי לאו דאמר ר"י קנין פירות בקנין הנוף דמי לא מלא ידיו ורגליו וכו' דלא משכחת דמיית' ביכורים רק חד צד חד עד יהושע בן נון וכו' ועי' צחוספת צ"ק (דף פ"ז ע"ב) צדי' א"ל שמואל שם צסוף הדבור וחלקם י' הוסי' דאמרינן צ"ס נוחלין ירושה וכו' אפיה מיי' צ' כורים דסגרא הוא כיון שחלקו עי' נצי' ואורים י' תומים וכו' עכ"ל ואי אמרינן דלא נחלק רק לשצעים א"ס כן גס אז ח"כ היה לריך לחזור ציובל לא שצטו לשצטו אצל כל שצטו צפיע זה לזה וא"ס כן לא משכחת דמיית' ביכורים כלל אלא ודאי כמ"ס כניל ודויק היעצ בכל ע"ס, ועי' בכל מקום אשר אזכיר כי כתבתי בקילור.

שכיו, ולרי זירא אחר רב הוא דאורייתא ע"ש והנה יס לחוק זה ע"פ כי קנינים אחרים לא היה אפשר וא"ס כי יקדים לה זיחו קדש אחר רחמנא וכו' וכסם שאינו יכול להקדים דבר שאין ברשותו כך אינו יכול להקנות כדאיחא בחוספת ופוסקים, והנה צ"ע הכל קונה לדעת הרמזים ע"י צחיו ס"י ר"י סע"ף א' ס"ס וי"א דהא דמזכה לעובר וכו'. והנה מצוה צ"י ר"י כי צמחנה שכיב מרע צמחלת אין לו דין מחנה שכיב מרע רק צמלות מחנה מיתה אף שאינו מלוח רק צמחאונן וכו' ע"ש צ"י הר"ל ס' א' וס' ד' וס' ז' וי"ן והנה יעקב חלק כבוד ליוסף צ"י מלך להזכירו בצד צלוח ראשונה, וגם לא רלה להזכיר מיתהו צפירוש שלא לעבור על אחרם לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן לכך אחר רק צמז ואני צמזי מפרן צמרעז על מיתהו כפרס"י וגם צמז צמז מה שאינו מזכיר המיתה צפירוש צמעה הסכנה כי רחל עמה מדברי יעקב שאמר עם אשר ממלא וגוי והוא לא כיון לקללה וגם אחר עם אשר ממלא וגוי ולכן לא מלא איכ לא היה רק פתיחה פה צמלמא וצמקוס סכנה כמזוהר צליח ס"י ר"ע סע"ף ז' דעת הרמזין ופ"ד דכל הדרכים צחוקה סכנה, ולפ"י עלי כמו על ידי ולפני הרמזים הר"ל כחכין והוא פלא צפ"ד, (עוד ציחור נחמד על הסמיכות הר"ל יצוה לקמן צדצרינו צפוק ויקרא יעקב וגוי ויאמר האספו ואגידה לכם וגוי ופ"ס).

ויחי ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלם ויאמר יוסף אל אציו צכיהם וגוי ויאמר קחם נח אלי ואצרכם, צחקדים (איוצ כיה) וכל יקר רחמם עינו זה ר"ע צרחמם עינו מה שלא רחמ עינו של משה (צמז"ר פרשה חק ס"י וא"ו) כצ"ד ידוע מה צפ"י סם המפרש לעשרה מאמרות עפ"י אחרם צמסכת צרכות (דף ז') ור"ח את אחורי מלמד צמרחמ הקציה למשה קשר של חפילין ע"כ, וע"ש צדרשו צמסכת מגילה (דף ע"ז) ויקר זה חפילין ע"ש, וסנה לצחר זה מה זה סכרמח למשה רבינו צבן של כל הנביאים רק הקשר ולר"ע כל חפילין וצמזרים פלחות אגיד, צחקדים לפרש אחת אחד וצמז אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד, כדי להצין ההמשך וגם סכפל כיון דאמר מי כעמך ישראל ר"ל דאין דומה להם אם כן ממילא דהרי הם אחד והנן, והר"ל עפ"י סמזוהר צפ"ר צכיומן. צמסכת קומה צפ"י רכ"צ דאפרים וצמסם צאו מאסכת צחיה צה דינה משכס כמזוהר צחרגוס יוכחן והם כצרים דק"ל ככ"י ועצד הצח על צה ישראל סולד כשר והנם הר"ח לכשרותה מצמו אחד דר"ל מקפר י"ג י"צ לירופים עם הכולל וכמ"ס סם צמס מו"ס צללח זלוק"ל לוח כאשר חסם יעקב ואמר שמה יס פסול צמסתי מועם הר"ל כי אפרים וצמסם צאו מאסכת. הס"י צוחו צכיו סמז ישראל ה' אלקינו ה' אחד סמז מקפר י"ג להורות צכיו סם מקפר ה' אחד וצמו אחד סמז י"ג לירופים ועם הכולל ס"ל י"ג כך הם צכ"י יעקב סמס י"ג

פסוק י"ז) פירשו סקצור היה יוסף שאציו סוצר סמזו הגיטן פלא כסדר, ואם כן קשה על אמירה זו מה חסצו א"ו דזה היה אחיכ והוא נכון, והנה הצרכה היה וידגו סיינו כדגים הללו ספרים ורצים ובחמח כחקיים צכ"י יוסף סנאמר (יהושע י"ז) אם עם רב אחה עלה לך היערה, והנה הולדת הוא מצבין כצד, ע"י כלי יקר ר"ס פרשה חולדות, והנה רס"י פ"י סכסחלק רוחיק מעל יעקב כסרלה לצרכן ער סמספלל יוסף ואז חזר רוחיק וצירכן והנה לפ"י יוסף גרם להצרכה של הריצוי שלא ע"ס מצען וחוי כאלו הוא סוליד לכולן והנן, והנה יעקב רלה לומר הנמקוחא ס"ס לו צמה סחילקן שלא יסצור סיתחלק הארץ לקרקפתה דגצרי ואיכ אין לו כפקותה רק לענין סכצוד וכמוהו כאסם לכך ציחר לו ואמר ומולדתך אשר הולדה אחריהם סיינו הריצוי סגרם למנשה ואפרים לך יהיו סיינו ס"עלו חלק על סם אחיהם וגוי ואין חילוק צין רב למעט דלסצמים יתחלק, ואיכ יס לך כפקותה גדולה צמה סנתחלק לסנים, והנן כי הוא פ"י כפלא צפ"ד.

ויאני צמזי מפרן וגוי ע"י פרס"י, ועדיין אינו מיוסצ סממוכות לכתינת הצכורה, וכנר כחצכו צזה ועוד יס ליסצ צכמה פכים (א) ע"ס סכחצ הרמזין סעסם של יעקב שלא סוליד אח רחל למעה כדי שלא יסצור סם סתי אחיות כי יצוס מאצותיו ולחה היה הנסחמ לו ראשונה צהיחר עכ"ל והנה זה גרמה רחל סמסרה ססיוכיס ללחה ועיכ ראוי סתיסול חלק צכורה והנן. (צ) א"י ע"ס דצרי הרמזין סכ"ל כי הנה זה לא יתכן רק אם לא ילאו מכלל ציכ דאליכ כסניירן כקטן סכולד דמי ואין כאן סוס אחיות וכיון דלא ילאו מכלל ציכ אם כן פלגס אסור וספיר כטלה סכצורה מרחוצן צחללו ילועי אציו וכיחנה ליוסף ככ"ל. (ג) עוד י"ל ע"ס דפריך צפרק יס כוחלין (דף ק"ע) על סא דצכות ללפחד כעלו חלק צכורה של אציהם אחי, ראוי היה ומצ"י א"י מוחזקה סח ע"ס, והנה כזה היה קשה על חלק צכורה של יוסף לזה אמר לו יעקב סכצור הורה הלכה למעשה דא"י מוחזקה היה וכנר זכה צה דהא קצר אח רחל צדרך צמקוס חרסם שלא היה מיוחד לצחיק ואם אינו סלו האיד אסרו צהנחא א"ו דסלו סח ויס לו חלק צכורה ככ"ל, וכן כחצ ספ"ד צדרוש ג' לדרכו, וצזה מצוהר ואני כחתי לך סכס אחד על אחיק דהיינו חלק צכורה סכיעל מרחוצן כמזוהר צדצרי סיויס וקשה סח הוי ראוי ולכך אמר אשר לקחתי מיד האמורי וגוי ואיכ מוחזקה סח ככ"ל, א"י סכס א"י רמוז על לעמיד סיתחלק הארץ לייג חלקיס דהיינו חלק א' לכסיה כמזוהר צגמרח פרק יס כוחלין (דף קכ"צ) ורס"י פ"י דכסיה סיינו מלך המסיה אצל לי כראה ד"ל דכסיה סיינו מסיה צן יוסף והנן. (ד) עוד י"ל ע"ס דמסמז מסיחלות דר' אחאי ר"ס פרשה זו סכ"י כאן דיני מחנות ס"ע סקנינו של יעקב סיה צמחנה.

אז אצל ריע צעת קצלת היסורים קודם טילא נפשו שזו
 נזדרכו כל ישראל כל יקר רחמה עינו שהסיג כל החפילין
 והוא פלאי מלאות בעזר הנורא יח' ועפיו חנין דברי
 חכמים וחדותם נמשכת פסחים (דף כ"ו ע"א) ויקרא
 יעקב אל בניו ציקס לגלות לבניו קץ הימין וגוי' אמר
 שמה חיו יס פסול צמטתי אמרו לו בניו שמה ישראל וכו'
 מיד פתח אותו הזקן וענה צסכמליו אמרו רבנן חנן היכי
 נעצר באמריה לא אמרו משה לא באמריה אמרו יעקב
 התקינו סיהיו אומרים צחשאי מושל לבת מלך סהריחה
 ליקי קדירה וכו'. ובצר חמחו כיון דאמרו יעקב מי
 צאמת לא אמרו משה וגם אין המשל דומה לממשל דכאן
 מה לער יס לא חס לא תאמר ומה נכאי יס לא חס תאמר
 וכיל דהוא הדבר אשר דברנו דיעקב חסס לבני חסכת
 והסיצו שמה ישראל כדברי הרב מוהרי"ר צללאל ומה
 שאמר כסס שאין צלצך אלא אחד כיל כוכחו דאף שיש
 קלת פגימה, מיע כיון שאין לכלנו אלא לב אחד לאבינו
 שנסמים באגדים אלו עם אלו כמיש ואגודתו על ארץ
 יסדה, ולזה ענה אותו הזקן ואמר צסכמליו, ריל שהסיג
 וידע דקודם סיתערצו צרוב, המיעוט נספל לו, ואחר
 סיתערצו צרובס יהיה הזיכור לכך אמר צסכמליו דסמו
 יח' המורה על גדולתו ומלכותו י'ס צו צלירופיו עם
 הכולל שהוא דוגמתם ושורשם יח' לעולם ועד צין קודם
 צין אחיכ כי חמיד לא יחסר המוצג אצל משה לא אמרו
 באורייתא כי הכל מפי הגבורה באמר כי כל האומר שכל
 החורה כולם מן השמים חוץ מפקוק אחד שלא אמרו אלא
 משה מפי עצמו אין לו חלק לעושיצ כמנואר צמסכת
 סכהדרין (דף ל"ט ע"א) איכ הוא יח'ס אין נוספל חחת
 הזמן ואשר עמיד להיות כצר היה ואין סיכוי וגם סחורה
 לא רלתה לגלות כלל דהיה קלת פגימה כמו שלא נזכר
 צחורה צאסכת מקור מחלצה, והנה כצר אמרו למיד
 מקושצס זה ללפחד החורה כיסם ואחם מנלה (צצת דף
 ל"ו ע"ב) והיינו דאמרו רז"ל באמריה לא אמרו משה
 ריל דלא אמרו באורייתא ולא נזכר כלל מהפגימה והיינו
 באמריה יס נכאי לא באמריה אמרה יעקב והיינו לא תאמר
 יס לא לער כי יס חיו עידור כצוד לומר כי סמו אחד
 דוגמתם ולא צרמוו התיקון לכך התקינו סיהיו קורים
 אותו צחשאי והוא פלא צסיד, ועפיו יתנאר הפקוקים
 וירא ישראל את בני יוסף וגוי' עפ"י המנואר צכחצי
 האריי זלוקיל כי לא יחנן להוליא צלעו מפיו חס לא
 עיי אחר פגוס כנודע וסדצרים עתיקין, וידוע סרמו
 סכחן האריי צפסוק הנה כוי ריחיצתי ידיס לפניכס,
 והנה יעקב ראה אותן גדולים וקלת פגימה לכך חמה
 ואמר מי אלה, ועיי השיב צני חס אשר נתן לי אלהים
 צזה ריל עיי זה דיקא נחנס לי ככיל, וגם כמו סדרשו
 רז"ל סהרחה לו סער אירוסין וכחוצה להורות כי אין
 הפגימה מאתו כי לא עכר חיו על מיעוד דרחמנא והנה
 ראה יעקב סעימ צריכיס מילועיס, וידוע כי סכל
 צהדרנס

י"ג עם אפרים ומנשה, ואיכ עיכ גם הם צכלל סצטי
 יסורון עיכ, ועפיו יתנאר אחם אחד נחכלית האחדות
 וסעך אחד היינו צמספר י"ג ככיל ומה יובן ומי כעמך
 ישראל גוי אחד היינו שכל הייג סצטיס צמספר אחד
 סס צגדר ומי כעמך והנן זה, ועי עוד סס צויעס צספר
 עיר צנימין חכיל על ריע סכולד מגוי הנא על צה ישראל
 ולכך סולרך לזכך חמרו סטהור מעומחה, ולכך כאסר
 סוליא לריע וסרקו את צסרו צמסרק סל צרזל היה מאריך
 צאחר ריל לכיון הייג לירופיס, ואעפ"כ היה מקבל היסורים
 צאחנה אף סהיה מקוס להרהר אחר מדותיו אחרי כי הי
 אחד ייג לירופיס איכ עיכ גם אפרים ומנשה צכלל המספר
 והענין כענין, וליל דנכרי ועצר סנא על צה ישראל סולד
 כסר איכ גם ריע סהור כמותי מימ סלדיק עליו את הדין
 והיה מקבל עליו עול מלכות סמים צאחנה ואמרו לו
 סלעידיו עד כאן ריל דכיון דכיון גופך סימ סהולד פגוס
 איכ מה אחם מכיון צאחר וכו' ילא ציק ואמר אסריך
 ריע סגוסך סטהור ולכך ילאה נסמחך צאחר להורות כי
 גוי ועצר הנא על צה ישראל סולד כסר כי הלא גם סצטי
 יח סס מספר אחד והויל אפרים ומנשה צכלל ססס גיכ
 מגוי הנא על צה ישראל וכמותם כמות עכיד ע"ס, ויס
 להסיק נוסך דאלו לאו הרהיה מאחד לא היה מועיל זיכור,
 דעמור כסס סהוא צלא ינא צקחל סלמענה כן למעלה
 צנקורה ספגימית מרכז סגלגל כללות ישראל והנן זה
 רק סוליל וכסר סוא ורק פגימה קלת יס, מועיל הזיכור,
 וז"ס ריע כל ימי הייתי מלעער וכו' סינא ליד דידיקא
 לחקן ספגימה, ואדרבה צזה מקייס הייג לירופיס ודויק
 לכך כאמר אסריך סילאה נסמחך צאחר והנן, והנה
 להנין זה סליך סוקר ספגימה מומססה ואפרים ומכל
 ישראל סתערצו ונחחחנו צהס צמשך כמה דורות, אף
 כצר צירתי צדרוסיס, דראש סדור סהוא סורס סאילן
 מושך כל סעכפיס אליו, ואיכ ריע משך כל ישראל אליו
 ונזדרכו סכל וקודם סנא ריע סיו דנקיס זה צזה כמנואר
 צמדרס על ספסוק ואגודתו על ארץ יסדה, ויחנן דער
 דורו סל ריע היה סרוב סלא כחערצ מרע אפרים ומנשה
 איכ המיעוט כגדר אחר סרוב ולא היה מוץ ספגימה
 מועטה, משאיכ אז סכצר נחרצו סדורות והיה גלוי לפכיו
 יח'ס סכצר יס צהן סרוב סערובות מומססה ואפרים, לכך
 אז כנחר ריע להזיכור ואז נזדרכו כולס והנן, והנה
 חיתא (צמסכת צרכות דף וא"ו) חפילין דערי עלמא מאי
 כתיב צהו ומי כעמך, והנה קודם סנא ריע לא היה כל
 המספר אחד צגדר זה סיתסאר צהן, סהרי צצטיי היי
 קלת פגימה רק אלא יולר צראסיה שאין נוספל חחת הזמן
 ואשר עמיד להיות כצר היה אצל צאדס סכוספל חחת
 הזמן לא היה אז רק סדצקות לכך לא ססיג משה רק
 סקסר סל חפילין היינו סדצקות זה צזה לפי צחינחו
 לפי מה סהוא אדס והיינו ופכי ככיל, ססס נאמר סכל
 המספר אחד סס גדר מי כעמך, לא יראה חינו מוסג

צהדרגה כי הדם משכן להנפס, וכפס לרוח, ורוח להנפס, ולא יתכן הסרחת נפשה אל הנפס וכפס אל הדם בלעד, וכן הכל גבוה מעל גבוה וגבוהים עליהם לכך היו לריבין חללה להתקשר ביוסף לדיק יסוד עולם ועל ידו נתקשר ציעקב ישראל סבא כללל דכלהו לקבל זרכתא והיינו ויחמר קחם נח אלי ואזרכם ריל פאחה תקחם אלי ככיל ועיי כן אזרכם ככיל נכון צסיר.

ויאמר ישראל אל יוסף וגוי והיה חלקים עמכם והטיב אחכם אל ארץ מצרים ואלו חלקים ואלו נחתי

לך שכם אחד וגוי ע' רס"י ספ"י שכם א' היה הזכורה וכו'. ויש להזין המסך הפסוקים, ועוד קשה הלא נחתי לסון עבר והיה ראוי לומר ואני נוחן, ואם באמת כבר נתן לו הזכורה כמו דמשמע בדברי הימים דכתיב ונחללו ילועי אביו וגוי משונע דאז ניתן לו הזכורה וזה היה קודם מכירת יוסף כונו סמנאר צפרסח ויסלח ויהי בשכון ישראל בארץ הזוא וגוי ע"ש, וגם הלא כבר אמרו רז"ל (צמדיר ויסב פרט' פ"ד) שנשעח מכירה כבר עסק ראובן צסקי ונחמניו על חילול ילועו וצדדי אמרינן צמסכה צרכוח (ר"ק ז') ואלו ראובן אעיג דצעיכ שקלי מראובן לזכורתו שנאמר ונחללו וכו' אפי' לא אקנא צ"י שנאמר וישמע ראובן וכו' עיכ, אלא דאז כבר ניתן הזכורה ליוסף דאליכ מה רבוחא דלא אקנא צ"י אז וצ"י ודויק, ואם כן קשה מה ענינו לכאן כיון שכבר ניתן לו הזכורה מאז קודם מכירתו והיא קושיא עלומה לדעת, לכן נראה דאז יס להזין הלא בדברי הימים צנאר דמשום חילול ילועו של ראובן ניתן הזכורה ליוסף ואלו (צמסכה צ"ד ר"ק קכ"ג) צנאר דניתן הזכירה ליוסף משום דמחשבתו של יעקב היה על רחל ובפסוק ויחמר הכני מפרך וגוי ע' רס"י צנאר דהיה עיי מחנה מאחר שלמדו הטיית שעתיד אחד מצניו לחלק, וכיל דודאי משום דהיה מחשבתו צרחל אין הדין נוחן שטיי יוסף הצבור, אך כיון דנדרה ראובן מחמת חילול ילועו משום קנס איכ כבר נוסקה הזכורה ליעקב ליחנה לפי דעתו וכמו שכתב הע"ז ביו"ד ס"י קע"ז כיון דכתיב יהיה וכתיב לכם הרי מקרו הכתוב לחכמים וכו' היכ נאמר נחיתה הזכורה ליעקב ועמנו של יעקב שנחנה ליוסף דוקא הוא משום הא דמפרש צצ"י ודויק, ועפ"י איש הכל דאמירת הטיית היה קתום כעין ידיעה דאינה מתגלית לצעל הנחירה, וכשנלצל ראובן ילועי הנין יעקב סזה כוכח הטיית דראובן יסתלק עיי קנס ואחר יסתלק לשנים צמקומו וכיון שסחם הרי תלה בדעת יעקב, וראה דעתו דיוסף ראוי לכך יותר משום שמחשבתו היה צרחל ודויק סיפצ וצ"י, ועפ"י איש דלא תקשה הלא כבר עשה ראובן תשובה ולמה עכשו יעקב, דהא כיעלה חיכך כששמע ישראל, ואף דאחיכ עשה תשובה כבר זכה יוסף צמחנחו ודויק, והנה אז צימי יוסף עדיין לא כנלה שיהיה שיעבוד וגלות צמלרים רק גדולה ומלכות וצעת שירלי

יחזרו רק יעקב ידע מאמרו אכני ארד עמך וגוי ורמזם לצניו כאן באמרו והיה חלקים עמכם וגוי ספירוסו ואם עמכם צנלות, וע' צמנצין מזה הצניו דיהים בלות וסעצוד, וצעיכ יהיו כאן עד יום פקדו אוחם, וסנה חיסב יעקב דלפי' יהיה צצ"י של יוסף עליו דמה שנתן לו הזכורה היא לרעה, דילמדך ליתן פי שנים צהשטיה, כמו ששלחו אל מלך אדום שטיח היה על שנינו וכדחנן פרק יס נוחלין דף נכ"ד ילא עליהם שטיח צבור נוחן פי שנים ויהיה לזרעו שיעבוד כפול משל אחרים וע' צהרליס פ"ק דצ"ק דק ע' צסס ר' יהודאי גאון וז"ל וסא דקחני צפרק יס נוחלין צבור נוחן פי שנים דינא קמיל דמחייב לפרוע פי שנים צחוצח אביו כפי מה שנקל דלא תימא מתנה הוא דיהיב ל"י צמנא ולענין פירעון חיבת אניתן לא יהיה אלא באחד מן האחין וכו' ע"ש וזס שאמר ואני נחתי לך שכם וגוי דהיינו צמחנה כמו דקיייל דאחן ונחתי לסון מחנה הוא ואיכ הרי צעיה אינו גובה מן מקבל מחנה כל זמן שיכול לגבות משל ירש"ם דמקבל מתנה כלקוחות דמי, וזה מדין תורה ואף דחנן אין כפרעין מנכסים משועבדים וכו' מפני חיקון העולם, היינו דאפילו הן זיבורית ושיעבודן ציד לקוחות אז לריך לחיקון העולם ודויק, עוד יל על מה שאמר ואני נחתי צלסון מחנה צנזה לא הוי העצרת נחלה וקיל.

והשיב אחכם וגוי ואני נחתי לך שכם אחד וגוי ע' רס"י, וצצ"י שכם אחד היינו הזכורה וסיינו חפ"י הני' של רס"י, והרשצים והרשציע והרשצין גם כן פירשו פשוטו על הזכורה, וכן היא חולק חד יחיר, וכראה דרס"י לשיטתו דכתב לעיל שנחלקה הארץ לגלגלותם ואיכ אין צו חלק יתר אצל הרשצין לשיטתו ע' מ"ס שס צפסוק כראובן ושמעון יסיו לי וע' שס צמזרחי, והנה קשה א' למה לו לכפול הלא כבר אמר אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהי' לי ועוד קשה הלא כבר ניתן הזכורה לו קודם המכירה כמש"ל ולפרט"י דעל שכם קאי איכ נחיתה חדשה היא וראוי לומר ואני נוחן ולא לשון עבר נחתי דאין כאן ואיו הסופכת לסבא, ועוד קשה מה היה ההמשך והטיב אחכם וגוי ואני נחתי, ואם כונתו דאם לא ישיבו איכ היה מחנה זו לחכלית צלי הועיל, פשיטא דמחנה זו צנאר דישיבו ואין לריך לפרש כמו שלא פ"י כן לעיל באמרו כראובן ושמעון יהיו לי וסא גם כן לענין נחלה הארץ ומעילא צנאר דישיבו דכיון דכבר באמר דאמר לו הטיית ונחתי אה הארץ הזאת לזרעך אחר כך וראי כלל ישראל לא יסקר ולא יכזב חיו, ולדעת נראה לומר הא דכפל דצניו לומר ועשה שני צכ"ך וגוי ואני נחתי לך שכם אחד וגוי וגם ליישב סחירת הפסוקים דמשמע דהזכורה ליוסף עיי שלמדו הטיית שעתיד אחד מצניו לחלק, והלא בדברי הימים צנאר דהיה עיי צצול ילועו עפ"י מ"ס צספח אמת (צס"י לי אות ע"ז) דעיקר חטא ראובן היה שהיה ראוי

עדת מלכות ע"כ דוד גואלינו שהוא כנגד אבן מאסו
הזכרים וכו' כח הקיצוץ, ועפ"י חז"ן יתח ענה הזקן
בשכעליו וחזן, ועפ"י יתחזר ועתה ע"כ נז"ך וגו', אפרים
ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי וסמך לי' ואני צבואי
מפרן ע' פרסי' ולריך להזין הסמיכות וכבר כתבנו בזה
וכעת לחדש בלתי כי יעקב הנציחו שאפרים ומנשה
יתחלקו לז' שבטים ויחזק רק צעה ישראל יוספין על
הדמחם, והנה כבר ידעו שגלו ומה לו בזה שהנציחו
לכך אמר לו ואני צבואי מפרן וגו' לחירות שנסאר אללס
כח המאחד והמקצץ להוסיפין אל הדמחם וחזן, ועוד י"ל
ע"פ המצואר בסי' הכ"ל (פרק מ"ד) צענין שבטי יסורון
שהם כנגד מלח אחד כי שצט לו הוא אי' הנדל מהכל,
וח' בני הנצירות, והיינו ע"י סיוסף נחלק לטבים, ודי'
בני הספחות ע"ש, וזה היה כונת יעקב לחלק ליוסף
לעסוק פועל דמיוני לקשרם באחד כדי שיהיה בהם פועל
אחדות ומעט זה נקצרה רחל על אס הדרך שיהיה פועל
דמיוני, ועיין צמזין מ"ש על צחצ"י ונקצתי לכך סמך
לי' ואני צבואי מפרן ככ"ל.

ואגידה לכם וגו' אמרו רז"ל זיקש לגלות את חקן
ונסחלקה ומנו שכינה וכו' עיין בסי' יפה
מראה במסכת יומא (סוף פ' זא לו כהן גדול) מ"ש שם
הטעם שבעלם מהשננים אותיות חט קץ ע"ש, וליכ' שהוא
רווח למה שאמרו רז"ל ראשונים שנהגלה עונם וכו'
אחרונים שלא נהגלה עונם וכו' והיינו שבעלם המטא
וכעלם הקץ דהא בזה חליה העלם זה בעלם זה וחזן
וכ"ל דלכך לא היה יכול יעקב לגלות הקץ לזכו דמא
דרהו גרם שיהיה בעלם אצל לאצות היה נגלה וחזן,
הקבצו ושמונו בני יעקב ושמונו אל ישראל אביכם,
יש לדקדק דמטיקרא אמר בני יעקב ואח"כ
אל ישראל אביכם ולא דבר ריק הוא והכל ברוחיק נאמר,
והי"ל בזה בהקדים מה דכ"ל ליתן טעם על שמונת
לקרות יעקב אחר שנקרא ישראל והדר אהדר"י קרא
ולא כן באצרהם, וכ"ל כי יעקב מורה על עקב ושפלות
וגלות וז"ש וידו אוחזת בעקב עשו היינו שמה שעשו
דש צעקבו ומצוה צעיכו דהיינו עיניי סחורה וסכירות
לפי ש"ש להם כפרים ועירות צדות וכרמים, ואינם רולים
להטפל בזה, ידו של יעקב אוחז בהגלות, וישראל מורה
על הגאולה שרית עם אלמים, שעה"ש יאמרו לפניהם
קדוש, ועם אלמים והיו מלכים אומיק וגו' והנה אל
הוא חסד, כמ"ש חסד אל וגו' וגם יש אל זועם, וידוע
כשבא ע"י לירוק הישר דהיינו הא' קודם ואח"כ לירוק
הלמיד הוא חסד כי הבא בא"צ הוא חסד ותשריק הוא דין
וחזן זה, והנה ר"ח אברהם, ילחמ, יעקב, ישראל, הא'
מאברהם ואח"כ ג' יודין הרי לי הרי אל ב"ש שהוא חסד
אל כל היום המהנהג צעוה"צ שכלו יום כמ"ש במדרש
על ומעלתי לך כל הימים והיינו ישראל ישר אל, וא"כ
מיושג שפיר דל"ל גם יעקב קיים שיהיו שלשה יודין,
ועפ"י

ראוי ללכת עוד צ"ן א' מיעקב כנגד חדש העיצור רק שאינו
עיקר כמו הי"צ שהם כנגד י"צ לירופי הוי' אצל הי"ג
לא יתה לו לירוק צפיע רק יהיה מוספע מהם וכיון
שכלל יל"עו חלוקת שצטו של יוסף השלים עכ"ד ע"ש,
ולפי' יוצן דאמר גוי וקהל גויס גוי על צנימין כמו
ספרסי', וקהל גויס על הי"ג, ועתה שכלל ראובן הילוע
א"כ לריך להסלים, ע"כ ע"כ נז"ך וגו' ואס כן אין סם
סכונה לענין זכורה רק לחלוקת שבטים להסלים לייג
וכמ"ס המזרחי לענין נחלה דלרצ חרצו וגו'. ואחר כך
אמר ואני נחתי וגו' דהיינו חלק זכורה דהיינו שכל
א"ס מהם נוסל פי טבים כנגד מה שנוטל כל אדם,
וע"כ כאן הולך לפרש והס"צ אחכס משא"כ למעלה
דלא חיידי מענין הזכורה וכאמור ודוק.

ויקרא יעקב וגו' האספו ואגידה לכם את אשר יקרה
אחכס באחרית הימים, כ"ל עפ"י המצואר
בפורש גיד כי הוא לשון המסכה ולכך נקראו גידין והגדה
בזה בלשון זכר הוא מטעם זה דהרי כתב המזרחי על
הפסוק ויאמר ליוסף כי על החדשות נוסל לשון הגדה
ועפ"י פירשתי בפסוק כה תאמר וגו'. והטעם כי בחדש
שי"ך לשון הולאה שהוליא דבר גדול שלא היה ידוע
עד עתה, והנה מצואר בספר נלח ישראל (פרק א')
דלכך נלח הוא בתיא רומז על די' קלוות וגם באמלע
והאמלע אינו פיזור והוא כח האחדות הנסאר בהם אשר
יחד אותן, ולכך אותיות נלח הם אותיות גאל רק
שבעה ספיזור לאחדות שהוא כרמז באלף של גאל ע"ש
ושפתיים יקב, והנה יעקב א"צו המשיך להם כח האחדות
מאז שהכח שהוא יחד ויקצץ אותן, ועפ"י יתחזר אמרי'
שאמר להם שמה מ"י יש פסול צמיעתי והוא הסירוד,
והס"צ כסם שאין בלכך רק אחד וכו' דההיד שוע ישראל,
ואחדות דלחמא באחדות דלעילא חליא, ענה הזקן ואמר
בשכעליו ר"ל כי הוא חלקיו ואחזנו עמו וכיכול אין
עלך בלא עם ובהגדל עם אחד כהגדל כבוד מלכותו,
וזה אמרו האספו היינו שיתקשרו באחדות ונקיצוץ והיינו
שיכינו עצמם לכך כי הדברים הרוחניים העליונים לא יחולו
רק באם ימלאו המקצץ מוכן כמזואר בעקרים ואגידה
לכם ר"ל ואמטך לכם את אשר יקרה אחכס באחרית
הימים היינו הקיצוץ והאחדות שיהיה צ"צ, וע"ש עוד
בספר נלח ישראל בסוף פ"א מ"ש המדרש מה ראה
יעקב לקצור את רחל בדרך אפרתה אלא שהיה מתקשה
רחמים על צניה, ביאור הדברים כי רחל היא עקרת
הצית וכל ע"י סיקרא צית כולל ומאחד הכל ולפיכך נקראו
ישראל ע"ש רחל, ולזה נקצרה בדרך שאם היה נקצרי'
בעתה לא היה נסאר אלל ישראל שהם בגלות כח המקצץ
ומאחד את ישראל, נקצרה בדרך ולכך מתקשה רחמים
עד שיהיו נקצלים קיצוץ גמור ע"ש וכונתו למדת רחל
ששם הקיצוץ והאחדות ע"כ נקראה כנסת ישראל, וזה
אמרם צביה שכלו שכינה עמהם והיינו כח המאחד והיינו

ועמיו יתנזר (יטעניס עי. כיו) למה תאמר יעקב, ריל למה תאמר יעקב הלא ראוי היה שלא לחזכירו כמו צטס חזרס ותרנר ישראל נסחרס דרכי מסי מעדסיר, ריל טטוב אין עדסיר מעגניח עלי רק עאלקי היינו מעדס חדין המוחח חי עלי מעסמי יעצור כי חי כלו רחמי מעלינו דליכ לעס תאמר יעקב כיון טחתס עדנר כן דחא רק קיומו טל טס יעקב הוה כרי טיהס גי יודיין טיהס טס חל ביוטר העורה על החסר והנן זה כי ככון הוה נסיד, ועוד ייל הוהיל ויעקב דומז על הגלות וישראל על הגולה טסיהן קיינין דחא טניהס הס נמלסיס, ועמי יספרט הפסוק (חסלים קביר) לולי הי טסיה לנו יאמר נח ישראל עיס הסעיל צפסוק זכור הי מה היה לנו, ריל טס הוי צמילוי אלסיין גיעטריא מיה היה לכיו גיעטריא חלקיס והיינו לולי הי ריל טס הוי צמילוי אלסיין טסיה לנו צעוסיר כדנרי הסעיל יאמר נח ישראל ולא יעקב והנן, וילא לנו עזס דיעקב דומז על הגלות וישראל על הגולה וחסס צני יעקב לא ידעו כי לסצול גלות ירדו, ואניהס חלדיק גילה להס קודס עוחו וגס רלס לגלות להס הקן כאמרס זיל והיינו הקצלו וסמעו טחחס צני יעקב כעס וסמעו חל ישראל חניכס דהיינו סקידת הגולה טסס ישראל מורה עליו והנן.

ראובן

צביר (פרטס ליח) וצנזסיק וצנזמיר (ביצ דק קבינ) מה רחא יעקב טכטל הצבורה מרחוזן דכחיב וצחללו ילועי חניו ומה רחא טכחנס ליוסף וכו' ומסיק ראוי היה הצבורה ללחא מרחל דכחיב חלה חולדות יעקב יוסק חלל סקדמחה ללח צרחמיס ומחוך לניעות סנרחל חחירח הקביה לה עיס ועי מייס לעיל צפסוק וחני כחחי לך טכס אחד וגוי דכלהו טעמי חיתכייחו עיס, וסנס על מה דקסס חחיתה רחל עקרה צחחילס וחלי חס היה חל צניחא ראסונה לא היה מחעצרה ואיך הוי יוסק צכור למחטנה, וכרחס לומר דנרחל עון חויל גרס טלא חלד כמו טאמר לה יעקב סחחח חלקיס חככי עירסיי רק צלחא הוהיל טככווח היה סחח רחמה, ונרחל חחכי עיי חסלה, וסנס צנחנס לא סייך לומר עון חויל גורס עי צכודע ציהודה חלק חסיי קיי הי צססה עמה עטר סנים ולא ילדה והוה רלס לעלות והי חניה רולה עיס, וסנס יעקב מוכרח היה עיס לווי טל חניו לקחח חסה טס וסנס חס היה חל רחל, לא היה עקרה צחחילס והנן, ועסיי יס לפרט סמייכות וחלי צנזחי מוסדן למה טלפניו כי יעקב חיסב דער טלא נסח חל רחל עור לא קייס ולקחח מעס לך חסה כי לך מעמעו לדעחך וכמו ספירטחי צפרטח ויסלח והי עקרת הביח, וכמו טכי מהרטיח דומסס סענד צרחל הי קודמח נכסווי ללח ואין לגרס חוחח, וחל ללח חיל לגרס כי היה סוגג נכסווי' ולא הוי נסווי' חליסור וכיון דנכסווי' היו צחחילחן צחחיר לא חס כיכ קודס מיה וסנן, וסנס לפיי מוכח דרחל עקרה צטצ

סיהס דליל מעסס עון חוך לארץ דחא היה מוכרח ליטח חוחס גיכ צעלות חניו והוי חונס ועכי לא ילדס נעלח יוסק חף צכור למחטנה לא הוי וסנן, וסנס ידוע עדנרי חרענין דלכך מחס רחל צחכנסו לארץ כרי טלא יכנס לחי עס טחי חחיות וכיון טמחס רחל סימ דנכסווי' ללח חרלסוניס עיקר וקייס צס וקה לך מעס חסה, ונמלח לפיי ספיר ייל דנרחל עון חויל גורס וחלי ספיר הוי יוסק צכור למחטנה לכך כיון טאמר כרחוזן וסמעו יסוי לי מעסס דיוסף צכור למחטנה סמך לוח סמלח וחלי צנזחי מוסדן מחס עלי רחל דייקח וסנן, וחסנס צנוק סנרת חנויז דסיכי דיוסב צחיל צחונס לא סייך לומר חויל גורס חס לדין יס חסונה, דסנס חנחחי חסכחח גדולה להפוסקיס דגס צדידן סייך לומר יסיצח חויל חניה עולס מן סמנין דנחצרהס נאמר לך לך וגוי וסעיד ליי וחעטך לגוי גדול היכ צדידן נאמר צפרטח מעססיס לא חסיה מעכלח ועקרה צחלרך צחלרך דייקח, וסנס צנוק סענין אין כרחא פירסו צמה סרלה לומר צעל חנויז דחא דיסיצח חויל חניו עולס סיינו מעסס דעון חויל גורס, דמס נסחנס חנח זה מעסר חחליס וחלי אין לדנר סוק דחין לך חרס מיישראל טחניו מחוי עסס רק דספי' הוה דסנס לאצרהס נאמר לך לך וגוי חל סארץ וגוי וחעטך לגוי גדול פרטיי כחן הי חחס זוכס לצנים וסענין דסורט סמחלכ אין ראוי לעליחות עסיי טנע ולכך סחרופס לזה סיח חרץ ישראל עיי הי חלקיך צח וחין סמזל טולט טס וכיה צכל חיס היסרללי כי עלד סמזל חניס פריס ורניס וצחיל לריך חיה זכוח וחלי לפיי לא מחני מענת חונס דזה דומס למיס ססיד צחויי קיי כיח דעי סמחיי עלמו נגד חניו צדנר טלא היה חייב עימ סייעסה לו חניו חיה ענין ליוס פלויי וחירו חונס לחניו אין סמחייי חייב צטציל חונסו טל זה דחונס רחמח פטריי חמרינ חלל חונס רחמח חייב לא חמרינ עיס וכללו חרמיח צמחק לסוטו צסיי קעיו סעייק ייי טכחב סוחק סחלס חו נחנס ולא עסק צסוחסוח אין חדין סחמחיר ירויח ויחן לו עיס ונסיך טס ודועס למיס מחרייע חיצ קיי הי צענין נחנס צסחחלי טל סצוועס לחלק צין סחחחלי צקוס ועסה וצין ססוח צטב וחל חעסה וסנן זה, וחלי לפיי נוסל צצירח סמחיר טל צעל חנויז צחסונה הוה עיס וסנן, ועסיי יתנזר סמייכות (צפרטח מעססיס) לא חסיה מעכלח וסקרה נחלרך חל מספר ימיך חמלח עסיי כי צחל אין מופח ולסעמיס לריך לחיות העדר עיי חלל צחיי יס מופח וסנן.

במדבר דנח (פי ליח צפסוק עיי חיללח וגוי) חמר יעקב לרחוזן חלי חירי מרחק וחניי מקרעך חלל חריכי חולה חוחך צרמיו עד סיבא מסה טכאמר צו ומסה עלה חל חלקיס ומה סדעסו רוחס לעסוח כך יעסה כיון סנח מסה סחחיל לקרצו טכאמר יחי רחוזן וגוי. ועי צספר קמח דחיי (דיוט צי) מוס סחמח עיי וגס נצח

כדי שאלע דרך העוֹב וסייכו טוב טעם ודעה למדני
 כי במלכותיך האמנותי, ריל למדני והורני דרך האמת
 כיון שאני עמנוין במלכותיך, טרם לענה שחודיע לי
 האמת אני שוגג ועתה שחודיע טוב אמת ומטיב לאחרים,
 ריל שאתה נוקייטם שיהיו טובים ולזה למדני חקך ככיל,
 וסייכו שחודיע פקידך ועדותיך אף געת שכל דרכי הם
 נגדך כונו שדרשו רזיל לא זכה כנגדו כלומר אף העבירות
 שלי היו לשונה, וסייכו כי חלל למלחמה על אויבך ריל
 שאתה יולל למלחמה כנגד ילדך ואויבך רק שהיה עם
 אויבך שאתה עושה דבר שהוא עליו כדי לזרר האמת
 וכתבו הי בידך שאתה חל האמת ותכלהו ולא וסנית שני
 שאף מה ששנה דהיה העבירה הקלה יסיב לזכות והזן.
וידבר ידוע דשעה שאלעם כופה את עלמו לעשות
 רלון השייח וסרה שכינתו עליו, וגם מנחם
 בספרים דהמלות סייכו רלונם ימיט והוא רלונם אי. חל
 בשעה שישנה עבירה מכסה חורו ימיט כיי, וגם החוטא
 חין מרמה לעלמו שהיה לפניו אז, רק אדם עושה עבירה
 וחובט שם עושה מלוח חרי מרמה שהוא לפניו ומקרב
 עלמו ובאמת הוא חוטא זה כקרא חוטא לפניו וסנה
 לזה האיש קשה שיעשה חסונה, כי עשה סכלות הקניני
 אף אם לעזה עליו כל המדינה מקולם לא יחת וגם
 אם יזדמן לפעמים שישנו יוכל להיות עיי אחרים
 שהסיו אומו חלל מעלמו קשה הדבר מאד, חלל אם
 שז מעלמו בכל לבו הוא חציב מאד לפני השייח ועסי
 יט לפרש מה שאמר (הושע יד) סונה ישראל עד הי
 חלקיך וגוי דחוליל אל הי חלל עד הי מורה על הקירוב
 ובכח זי מהרש"א זיל (יומא דף פ"ו) דמסוס זה אחר
 גדולה חסונה שמגעת עד כסא הכבוד עיי, וגם חנו
 כאמר דהנה ענין החסונה היא שנוסיב מהטומאה חל
 הקדושה וסיה עולה על הדעת דעבירות לריך להסיב
 חלל לא המלות, חלל האמת הוא דגם המלות לריך
 להסיב דסייכו מה שכדמה לו סהן מלות ובאמת הן
 עבירות ככיל וסייכו סונה ישראל מה שהוא עד הי
 חלקיך מקורב חללו ימיט מוס דסייכו המלות שאלעם
 חושב סהן מלות לריך גס אומם להסיב כיון שאיכנו
 כן כמו שהוא חושב, וסיה חלל מייט שוגג הוא לזה אחר
 כי כסלה, היא צעוניך דסגנת חלמוד סייכו סגנת חלימוד
 מלל זדון, ועסיי עבאר מעדרס חכיל דהנה עבאר
 במסכת סנה (דף כ"ה ע"ב) דרלונם חמל צלצלול ילוע
 חזיו, וסיה סבור שהוא מלות כיבוד אם ומה איכפת
 לו לאביו דזה ובאמת חילל ילוע עלה, ועל ענין דזה
 עדיין לא עשה שום אדם חסונה כי אדם וקין אף
 ששמו גס הם חסונה מייט לא חסנו צחמלם לעשות מלות
 ורק הוא סיה הראשון בעסייח חסונה על זה, וגם מעלמו
 צלי המעוררות אחרים וסייכו מעולם לא חמל אדם לפני
 ועשה חסונה לפני דייקא ככיל, וריל צסום אופן לא
 עשה. אדם חסונה עיי אף עיי המעוררות אחרים ואמת
 לא

לנאר מדרס חסונה עוד צפסק ויסב רלונם אל חסור
 אחר לו הקניה מעולם לא חמל אדם לפני ועשה חסונה
 וכי עיי צספר חכיל שהיה מעדרס חכיל ומה עסי
 צו, והכיל דזה צחקדים לפרס חפסקו כי חלל למלחמה
 על אויבך וגוי וסנית שני, והנה פירשתי צו צכונה
 אופנים וכמה לחדס צחמל, צחקדים לפרס העי של
 חמכיי חפין וספי שחודיע פקודך ועדותך כי כל דרכי
 נגדך עסיי מיט חללטיך צפסקו ויך לצ דוד אומו וגוי
 ויאמר חלילה לי וגוי (שמואל א' כ"ד) וחורף דצריו שם
 כי דוד סיה עסופק אם האמת צפי חכסיו המסיתים אומו
 להרוג את שחול צחמלם כי עתה הי סיה נכזה להסיב
 את שחול צמעה והוחר לו דמו מפסקו אם צמחחרת
 ימלא הנכז שלמדני מוסם הנז להרגן הסכס להורגו או
 שחל לא דברה המורה רק נגד סתם ציח חלל לא נגד
 עסיח הי וצפרע כי כנגדל חללו מפתחו חכל ומייכו שחמ,
 מה עשה דוד רלה לנסות אם כך סיה רלונם ימיט
 בדצריהם ויקס ויכרות וגוי לומר אם צמחרת חככך
 לצד יסיה לני כוקף על שולחי יד צעסיח הי מוכסיב
 סרעה צעיני הי ליגע צעלמו וצפרו ואם חין לני כוקפי
 אדע כי מן הי סיה זה כי זה דרכו ימיט עיי המעוררות
 לזה לצלחי חזיח תקלה עיי חלדיק, והנה צכרתו ויך
 לצ דוד וגוי שסיה לצו כוקפו אז אחר לחכסיו חלילה
 לי מהי וגוי. וזה אחר לחודני ריל שסייחי מואכלי סלחנו
 ועוד למסיח הי עיי.

וידבר מנחם מזה דכנהיג כשהאדם נופל במחנה
 צענין גדול אם לעשות ואם לענוע אם הוא
 מליח או עבירה ואינו מכיר חלקי הסותר כי חזיה מהם
 יליט ואיזה מהם יליח יעשה צענין זה דבר קל ועיי
 יודע לו האמת ואף שהענין קל הזה סיה גיב עבירה
 מיט כיון שהוא לשמה כדי שחודיע האמת ואחכ מוכע
 איט על ידה מדבר גדול כמחל לו הקל ומחזירה חל
 הקדושה וכחשצ לו כזכות, חלל אם אינו מוכע איט אחר
 כך מחגדול ודאי כעכס על סתיהן על הקל ועל החמור,
 וסייכו עסייח משפט ולדק ריל אם כל עסייחי צמחירתי
 רק משפט ולדק שהוא רלונך ולא למרות עיי כצורך
 אז כל חכמי לעוסקי ריל להמטעה אותי, ועיי כקרא
 עוסקי שהוא כמו גיזל צעיב, ועיד זה עיי כל ליסועתך
 מחכיל ולאמרת לרקך שחמאר לי על ידה חזיה דבר לרקך,
 ריל מה סיה לרקך עשה עם ענדך כחסדך וחקך למדני
 ככיל, ענדך אני ריל שאני רולה לענדך ולא להמרותך
 עיי חזייכו ואדעה מה סיה עדותיך אם הוא צכלל
 עדותיך, וכיון שאני צמחכ עת לעשות להי לסס הי
 ספרו חורחך וגוי ככיל. עיי חסנתי וגוי סנחתי על
 האמת עיי על כן כל פקודי ריל כל חסרונות סחיסרתי
 (כמו ולא כפקד ממי חיס) כל ישרתי חכל סיה שאיט
 איט ושארע חזיה דרך היסר חלל לא סיה לסס עבירה
 כי כל אורה סקר סנחתי רק לפעמים צמחתי צרע צעיעומו

לא די מעשיה חסונה ע"ז חלל גם זו טאחה פתחה
 בתסונה חלה קודם טעוררר טוס אדם, חייך טנן נכך
 עומד ופוחח בתסונה חלה דהיינו קודם טפתח טוס
 נציא נענין תסונה כזו דכל הנציאים לא חזירו רק
 על תסונה מהעצירות, אבל הוטע הזמיר על הטנת
 המלוה ככיל טכאמר טונה ישראל עד ה' חליך וכמיט
 והנן, ועפ"י יט לפרט גם כן (תהלים י"ח) ילילי מאויצי
 עז ומטכא' כי אמלו ממני יקדמוני ציוס חירי ויהי ה'
 למטען לי, דהנה הוספתו כופך לדברי האלטיך הכיל
 צונה טפירט כי דוד רלה לנטות בהכרתה הכנף טל טחול
 חס היא מלוה או עצירה, והמתקתי הדברים דהנה ידוע
 כי הוא טטן הוא ילסיר וכו' יורד ומטטין עולה ומקטרג,
 והנה אדם חס טומע לילרו ועושה עצירה חיו אז תיכף
 אחרי ככלות מעשהו דרעם עולה חילסיר לקטרג, ואז
 נטעלותו ממנו תיכף נלונח להאדם חרטה על חולתו
 כי צזו הרגע טכטאר צלי ילסיר מתחרט מחד, וזהו טאמרו
 פוטעי ישראל מלאים חרטה ולא כן נעטיית חיוה מלוה,
 וזה היט הכסיון טל דוד לחודע חס היא עצירה ע"י
 טיחרט תיכף או לא בהכרתה הכנף, וכיון טכרת טאמר
 ויך לצ דוד וגו' כי נחאטע לו אז טהיה עצירה אז אמר
 חלילה לי וגו' והנן, ונטיה ילילי מאויצי עז ומטכא'
 כי אמלו ממני סיינו חילסיר המטעה אחי טחול חקיף
 ממני כי חכא נטרג וטול טרגא, יקדמוני ציוס חירי
 דהיינו טעולה ומקטרג וע"י ויהי ה' למטען לי ככיל והנן.
ועפ"י מנחם המיר טצט' זו כי הנה נמטכת טנת
 (דף קל"ז פ"א) ונמטכת פסחים (דף ע"ז) חילפנו
 עוד חכא' נטעה צדנר מלוה ע' טס, והנה ידוע מיט
 חריטציא נאלו ואלו דצרי חלקים חיים כי ההכרעה
 ניתנה לחכמי הדורות, וידוע אמרם ז"ל טהפלטול כיתן
 למטה נצדו וטול נהג צו טוצה עין ונחנה לישראל ונרחה
 דר"ל להניט צנירור רלונו יחט על ידי פלטול, ודעה
 חנוסי חי חפטר כי לא מתטנותיו מתטנותיו וחס עד
 חכלית טרי חמלא, רק מי טמטטל טלמו וטול כאין וככלל
 נאלרו יחט יכול להטיג, וטול מטט טאמר ונחנו מה
 וסיינו טאמרו כי זה מטט חליט חטר העלכו וגו' ר"ל
 חף טסיה חלט דייקא ר"ל חלט כמונו ולא היט לו חמלעי
 לא ידענו חכונחו ומדריגתו כי, מה היט לו, סיינו מדריגות
 מה טהיה חלט ואין וציטל טלמו לגמרי מיכ לא היט
 לריך לחמלעי אבל חנחו לריכים לחמלעי, כך היט טיימה
 צטי הרטעים הללו דצרי חכמה והנן, ח"י טאמרו טל
 ידעו נכונחו ומדריגתו כי מה היט לו ומיכ נחטטל
 נטליחות עחה מוטט וטוב לא ינא, ונחזור לענייני דמטה
 נהג צו טוצה עין ונחנה לישראל כי המטיך מטורט
 קדושתו על ישראל עדחה, אבל קודם טנא מטט לא
 נחגלה מקור הכרעה והנן, וחסט ענין רלונו חולה
 נחטלוגחא נטעם צדנר מלוה וכו' ולכך אמר ימקצ חכי
 חכי מרחקך וכו' כי ההכרעה לא כיתן לי עד טינא מטט

טכאמר צו ומטה עלה חל סאלטים לכלול נאלרו יחט
 מטט לו נצדו נחן ההכרעה ומה טרעחו רוחה כפי מה
 טירחה לו להכריע יכריע וטול נכון צסיד.

ועוד י"ל עפ"י מיט על המדרט נטעה טאמר לו
 הקציה למטה לא חטצור וגו' אמר יחי רלונו
 ואל ימות (נפרטת וחחחח) ועפ"י מנחם טאמר ימקצ
 חכי מרחקך וחכי מקרבך כי אין חכי מכריע חס ילאו
 מכלל ציכ או לא, כי גם חלנות היט מקופקין ומטה יכריע
 כיון טנא מטה ר"ל כמו ציחת הטמטט וכנר נחטו המטרים
 דנקרח טקיעת הטמטט נלטון ציחה כיון טנא למעלה
 היכ נצי מטט והנן, ומזט הכריע דילאו מכלל ציכ ופלגט
 חציו מותר לכן חחחיל לקרצו וטמר יחי רלונו ודויק,
 וגם חס כימח צא מטט כפטוטו גם כן נכון חך הפ"י
 כמו ציחת הטמטט חול חוספת כופך ודויק.

יהודי חחה יודוך חחך וגו' חל עפ"י מיט צט' וזה
 טלמים, יטלט ה' לעושה רע כרעחו (טמולל
 צ' ג') עפ"י טדור חול הקטן נענינו ועניו ורולה למחול,
 חך מלך טמחל על כנודו אין כנודו מחול ואקור למחול,
 וזה חמרו ואנכי חיוס רך חך ומטוח מלך ונכי לרו"י
 וגו' חיכ בהכרה יטלט ה' עכ"ד, והנה טאר חיה טחיו
 מלך לו נחה להטציר על מדותיו ולמחול, חך זה דוקא
 על העצר, חמטס חס עדיין טכנגדו עומד נמדרו ולחט
 כנגדו צודחי לריך עזר מן הטמים והנן, ועפ"י יונן
 יסודס חחה יודוך חחך חחה דייקא ירך צטורף חויצך
 היינו חחר הצריחה טמחפכין עורף, כי לאחר היא
 פחיחות חס רודף חחר טוכחיו חחר טנורטין ממנו כי חס
 חיכס רולים טוב להחטט עמו רחוי למחול על העצר חך לך
 היא מעלה כי יטחחו לך נכי חניך טאחה מלך טול ואין צידך
 למחול וטול מטכטיסי מלוכה טלח למחול והנן.

מאשר טמינה לחמו וטול יחן מעדני מלך, סיינו
 טהטייה יטטיע כל טוב ויטיה פרכס צריוח
 גדול וכל טוב וידוטן נכל טוב רק טטייה יטטיע חכמה
 צינה ודעה ויטכילו כל זחה טלח יטיה חיו צנר ויטטן
 יטורין ויצטע רק חדרצה יטצדו חט טטייה ע"י ויטיס
 למלכא עילחט יחט טטטוטין וגיל וחדות ועידון כ"י,
 וסיינו מאשר טמינה לחמו כי ידוטן נכל טוב נאלון
 וטול ר"ל חחטפעה טוב חכיל יחן מעדני מלך עידון וטטנוג
 למלך מלכו טל עולם יחנרך טמו כר"ל.

בן פורת יוסף וגו' ויעררוהו ורצו ויטטוטו נעלי
 חלים וטטנ צחיתן קטחו וגו' כנר נחטנו (נפרטת
 ויגט נטקוק ועחה לא חחט טלחחט חותי הנה כי
 חאלקים) לפרט כי נחמה לא סיו הטנטיס רחויס לחחה
 מטטה טל מכירה יוסף, חך מלח ה' היטס זחה חכניטס
 למטן יחיה יוסף מוטל נכל חרץ מלריס מטטס חטצור
 טס, וזה חומרו ויטטוטו נעלי חלים חטר סס כל חחר
 כנירח צעינא דטטנח מגודל לרקחט ואיך עטו כדנר
 חזט חך זה היט למטן וטטנ צחיתן קטחו טחחייטצ
 נטק

בחזק קשתו וחזקו, ויפוזו זרועי ידיו זו כתיכת טבעת על ידו כ"ז היה עידי אביר יעקב ולא מידם ע'סם באירך.

ועוד נראה לפרש ותשג באיהן קשתו וגו'. בהקדים לפרש המדרש לעה ויפוזו אוחו כדי שיקרע הים לפניהם וכבר פירשתי בפרשת וישג, וכעת הפרש באופן אחר בפסוקי עפ"י המדרש הים ראה וינס מה ראה ארונו של יוסף ראה דכתיב ביה וינס וילא החולה והנה אם לא היה זה הענין מהשכחה והמכירה לא היו באים למלרים רק בזמן שהיה ראוי להחליל השיעור, איך לא היו השננים ויוסף כלל במלרים ואם כן לא היה נקרע הים כלל (נאחז מלחתי באלשיך פרשת ויגש מעין זה) ועוד נראה לפרש עפ"י שביארת שאלמלא לא גדרו עלמנ מן העריות והיו נושאים בכריות לא היה נחשצין לזרע ישראל, דנכך הנא מן הככרית אינו קרוי נכך אלא נכה ולא היה לריך הים לקיים החנאי שהתנה הקציה עמו שהיה נקרע לבני ישראל והנא, והנא מוצא במדרש דנזכות יוסף נגדרו כולם מן העריות, והשתא מוצא המדרש הכל ודויק, ועכשיו מביא דהשפעת גדר העריות כלעה מיוסף ונמלא אי לא היה יוסף במלרים היו אכסי ישראל מעילין זרעיהן נכבות מלרים אם כן אף שהאז ישראל אין הנו ישראל, ואם הנסים היו נצטלין למלרים והנן ישראל דנכך הנא מן הישראלית קרוי נכך, וי"ע אין האז ישראל ועזוזה הוי, ועי' שהיה יוסף במלרים הוי האז וכן ישראל, והנה כל השפעה דלעילא נקרא בשם רע"י והנה כמו לחם אבירים והנא, והנה אכן פרש"י והתרגום אז וכן ועפ"י מוצא וישעמוהו צעלי חלים כמיס צפ"י הראשון הנזכר לעיל, ואם כן לא היה ראוי לאותה מעשה רק זה היה משום ותשג באיהן וגו' כפ"י רש"י בשם ר"ד ובהתרגום יוכנן על כבישה ילדו באשת אדוכיו ועי"ז נגדרו כולם מן העריות, ויפוזו וגו' כהתרגום יוכנן ואעפ"י כרית קדש נסמר וזה ענין פלא, ועי"ז נשפע גדר העריות, לכך זה הענין של וישעמוהו לא מידם רק עידי אביר יעקב כי משם רועה ה' השפעה של אכן ישראל סיחיו אז וכן ישראל ככל והוא ענין פלא נסיד.

עוד יש לפרש ותשג באיהן קשתו וגו' עפ"י דכתיב וליוסף יולד שני בנים צטרס הנא שנה הרעב, הסעס מוצא נזוהר דנשנה הרעב דקטיא שלטא צעלמא צעי לאשתמא מצועי דלא לאושכא רוחא מחמן (והוצא למעלה בדבריכו במקומו) וזה שאמר ותשג באיהן קשתו שכנס ילדו ומעיינו, כעין פ"י האברנכאל עי' עליה, ויפוזו זרועי ידיו ר"ל צעת שיפוזו זרועי ידיו בכדיצות כפ"י האברנכאל דהיינו צטניות הרעב, וזה יותר נפלא מענין אשת שטיפר דהתם איסור והכי היחר, ואלו התם הדא זינא והכי כל טעה ושעה כמוצא בגיטין (דף כ"ז ע"א), עידי אביר יעקב ר"ל צטנל כבוד שמו ית' עי' צמזי צטיחוק שם יד או ר"ל אביר יעקב השורש של יעקב שהשורש הוא חזקו של דבר, ר"ל שימשך כל זרעו משורש

יעקב ולא משורש אחר חיו משם כלמח רועה אכן ישראל כפרש"י אכן אז וכן ר"ל יעקב ונכיו דהם תחת יד השי"ת, והוא אמרו מאל אביר ויעזרך דאלו האומות הם תחת המול כנודע רק יעקב חבל כחלח, ופי' לריך מה פעל חלא עי"ז שכנס מעיינו נחסר ממנין שצנים דהוא דבר גדול כידוע לייח, עי' אמר ואת שדי כלומר שאתה עמו ית' דהשי"ת כביכול נחשב לאחד מישראל להשלים המנין ויצרכך רע"י שהם שכינתו עמהם כתזכרו וילדו טעה צכרם אחד וכמוצא בדבריכו למעלה שם וצפ"י שמוע עי"ס והנא.

מאיר אביר ויעזרך ואת שדי ויצרכך וגו' צרכות אביר גדרו על צרכת חורר, עי' רש"י, והנה בנזחיק (צביר פרש"י י"א) פ"י הפסוק והאכלתיך נחלה יעקב אביר כי פ"י דבר, כי נחלה יעקב הוא צלי מלרים כמוצא במסכת שבת (דף ק"י א), והנה בפרשת דברים פ"י רש"י דצרכותו של הקציה יכול להיות צלי חבלית משאיכ צרכה של גי', אך יעקב נחנך עפ"י השי"ת דאיתא במדרש כל מה שצריך ילחך ליעקב וולמטה צרכו הקציה כנגדו מלמעלה והיינו והאכלתיך נחלה יעקב אביר דהיינו צלי חבלית, ואיך יחכו, לזה אמר כי פ"י דבר עכיד, וכזה הוא מאמר יעקב כאן דאמר ליוסף מאל אביר וגו' כי כל השננים די להם בצרכתי אצל אהה ואת שדי ויצרכך כי צרכת אביר וגו' דהיינו צלי מלרים כפרש"י ועל זה תהיין לראש יוסף ואיך לריך לצרכותו של הקציה ככל. **והנה** עי' במדרש רבה על הפסוק הכל צרכות אביר גדרו וגו' ועי"ס בנזחיק, ולי נראה דהפ"י של

המדרש והזוהר ופרש"י אחד הוא, עפ"י המוצא צביר פרש"י י"א דנחלה יעקב הוא צלי מלרים משום דכתיב צו שמירת שבת, והנה דחקו היפית והנזחיק דהא קיים אצרהם כל החורה כולה, אצל העיקר כמיס מהריל מפראג זלוקיל בקסר תפארת ישראל דיעקב מפני שמתייחס שבת למדתו הוי עלוה ועושה צוה, והנה עי"ס עוד בנזחיק איך עי' שמירת השבת זוכה לנחלה צלי מלרים וכיון הוא, והנה צביר ק"י ל' איתא אין והנן אלא שבת וללמוד ששער יוסף את השנה עד שלא כיתן ועי"ס בנזחיק דשבת מתייחסת למדת יוסף עי"ס, ועפ"י מוצא הואיל ושיניהם מקוין האמלעים כפ"י הזוהר והמדרש עי"ס ראויים הם לנחלה צלי מלרים כפרש"י והנא.

בנימין ואז יערך צנקר יאכל עד ולערב יחלק שלל, הנה ידוע כי שלל יקרא הון אף שאינו גזל כמו כמולא שלל רב, וכן מלה עד שהוא תרגומו של שלל, ובהקדים מיס בפרשת ויגש צפסוק ולבנימין נתן וגומר ולאחיו שלח כזאת וגו' עי"ס ובהקדים מה שהוכחתי במקרא באהיע קימן ל"ז סעיף א' בהתפלול שכתבתי על מגיש בלות כיה דאעשה ידיו של גדול הסמוך על שלחנו הוא לאביו צוראי אף למיד דהתחנה לעלמו, וכן מוצא בירושלמי שהביא הדין צפ"י עי"ס, ונקדים עוד מיס חז"י צנדיה צמזי סיס קע"ז דבן שחלק מאביו היינו שחלק

שחלק מעיקתו הא כללית חציג ידיע חציו וסתק לא מחיל, ועי עור בדיע צמי עיח צסס הגסה מרדכי סכיות סיק דציע דאף. חס הוא לאציו מיח חינו מוריס פעולת אחד מנציו לסאר אחין וסס צהגסיה מרדכי עלמו מצוחר, ודועה לזה שחמרו חין אדם מוריס זכות צחו לצנו, ונקדים עוד דחיו של אדם נקרא צקר בעיני עוסיז ומטירתו יקרא ערב בעיני עוסיז, ונקדים עוד דחזוחר כתב דחז ואב יערף זכו למחרי דנני לשון מערף, ערף כחן לירחיה, וגם חיחח צוחר צמי הראשון דלא צנימין הוא ואב חלח סחצוחר דחוא אוכל צשר עיב, מזה כרחא דענין טצעו של ואב לאכול צשר וכרחא דעיו מרמו הריח של זחיצ יזה יאוכל יצשר, ועפיז נחמר לדרכיו כי צנימין היה תמיד סמוך על שלחן אציו מחמר סיוסנ תמיד עמו צניה אציו ולא עזבו סנחממר ועזב חח אציו ומח, ולזה מרמו הריח של ואב יערף יזה יאכל יצניה יעקב יערפו יריחמו יפרנסו (ערפו ריל לחס חקו) ואיב סמח חחמר סמח סחרויה לקח אציו, לזה חמר צצקר צקרו של יעקב דחיינו צחיים חיוחו יאכל עד היינו סלל וחון מהסחרויה ולא לקחו אציו, וסיה כי יוכח לו עכסיו ולא יעול חלקו צירוסת, לזה חמר ולערצ דחיינו ערצו של יעקב יחלק סלל יעול חלק צחון כי חינו מוריס פעולתו לצניו כחיל, וחורה לכו צזה כמה דיכיס מרדכי סחורה ולא דצר קטן הוא כי כל מה ספירטו סופרססס הוא או פשט כסרסציע עיס, או רמו כסרגוס ורסי או סוד כסזוחר וסלי הוא דרך דרוס כי סחורה כדרסת צפרדיס, וסנה מחיל כלמח סרמו וסקוד, כי גנוח מעל גנוח וכו' דאף סהסי חיל מדצר צגסמיות סח צלמח צרוחיות כמו ספירסחי ספסוק חציעה לכס רוחי (עי צפרסת וילח צפסוק ויסנע צמקוס) וסענין הוא עיד ספירסחי ספסוק (סחלים קיח) סרף כחן לירחיו וכמסך לזה כח מעסיו סגיד וגוי, וכמו סנח ויחזו חח סללססס ויחכלו ויסחו, וכחמר לאכל לחס עס חוחן מסס לפני סללססס, וחמרו רזיל (צרכות דף קיד עיח) כל סנחנה מסעודה ססח מסקוצין צה כחלו כסנה מזיו ססכיה, וסנה מזה חנין כי לא דצר קטן הוא לאכול תמיד צסלחנו של יעקב צחיר סצחצות דחוי כסננה מזיו ססכיה צכל עח וכמקריצ קרצנות וצודחי כלמח סחרה גדולה ודצקות גדול מזה ולכך נעסח חכסכח לסכיה וכסחר זה דצוק צזרעו וצכחלתו ועל כי סיה כמקריצ קרצנות וכסירי סנחכליס עיב מקריצין קרצנות צחלקו ומסלגין חולקיהון צחסנחח, וגם ידוע מה ססי רסי על ספסוק ויקס ססרה וגוי סקומס סיה לו וכמו סכחצחי על ספסוק ויקח חח סחצן חסר סס מרסחיותו (צפרסת וילח דיה ויקח מחצני) וכמו סמלינו סכגלה צללוכי ממח סחיל וסיה סס לדיק עיב ענין גדול סיה ליעקב ססיו חסליו ציד צנימין ססעידו עליו סמח צעסיו סל כחס, עיב מסדרוס חיל סכחצחי כלמח סרמו סל רסי וסרגומו וסזוחר ומדרססס וסצן, ולסיז ריל

ועיד סרמו ייל צנימין ואב יערף וגוי, כי רסי פי וחציו קרח לו צנימין היינו צן ימין עיס, וסנה לצ חכס לימיו ולכך נקרא סלדיק צן ימין וידוע מה סחמרו רזיל (צרכות דף מי עיצ) כל סעולס כלו לא ניזון חלח צצציל חכיה צני וכו' ועי צצפע סל צהקדמה צן מחס סנה צסנה ח' עיד ודף צי עיב עיס, ונקדים מה ססי צו סצצט מייסרלל צמה סחמרו (פסחיס דף קיח) קסיס מזונותיו סל אדם כקייס דכמו סעל סיס סיה קסה לכנוס מרסיד ססיה מקסרג צצציל ססל עיב וסחר עונות כן הוא צסורדח ספע מזונות מרסיד חינו מניח להוריד סספע לעולס צצציל סרסעיס סיסנס צעולס, וסקציס כצצו וכוחן לחס לכל צשר עיב סס סקוליס ולסיז כמו סצקייס סיס סקציה מרסה לסען לסחגרות צחיוצ לעען יחדל מלקסרג על יסרלל כדחיתח צזוחר מעל לרסי דמעציר לענח צנחר, וצח ואב למערף ויחיצ ליי חחי רסי חמרח חקיסח למעציר קרצח צהרי (דיחל) חרסכי וסכי הוא מעציר לענח ומליל צזה יחר סלחן וגוי כן סח צסורדח סספע כצצח ססען לקסרג סקציה כוחן לן חח סכצס חחחד סמיוחד צסער סה פזורה יסרלל וכו' וצחוך כך הוא כוחן ספע לכלל עולמו, וצזה יוצן סחממר כל סעולס כלו ניזון צצציל חכיה צני וכו' עיס, וסיינו צנימין ריל סלדיק כחיל ואב יערף מחרי דצני דקייסח לקסרגח כמו ססי חזוחר כחן צמקומו וכמו סחוח צחעסל סכיל סחצח צסס סזוסל רק צצוקר סחוח עוסיז יאכל עד ססח כלחי ולא כלח ונפסר, ולערצ הוא צעוסיז רק יחלק סלל לחחריס, וסצן כי סח כפלה צסיד.

איש חסר כנרסחו צירך חוחס, ריל חסר כנרסחו למעלה צירך חוחס למטה וסצן.

ויביל יעקב וגוי וינוע ויחסק חל עמיו, פי רסי וצגמרח סיק דסעכיה (דף ח' עיצ) דחי ססס ריב וריי סוי יחצי צסעודה חיל וכו' נימח מר מילתח חיל חין מסיחין צסעודה סמח יקדים קנס לוסט ויצח לדי סכנה, צחר דסעיד חיל יעקב אציו לא מח, ריל כי מרע מיס כי מסח נקרח עוב מסוס דחין לו חלק צען

צמח הדעת טויר, מקום דכסמחו היה בקנה המוליח קול, ועפיו יתחזר כי אחר דאמר ל' אין מסיחין וכו' איכ מצוחר דקנה לא עניד כלל לצלוע איכ קשה למה מה משה דהלח העיתה צלדיקים אינו רק צעטיו של כחש לזה אחר יעקב אבינו לא מה, וידוע מהזוחר דיעקב ומשה כחרח אזלין משה מלגו ויעקב עלצור, ר"ל דהם צנחניה אחת, ואיכ גם משה לא מה, וכן צלוחת אמרו רז"ל משה לא מה ככיל, ועפיו יס לפרש המאחר צמחילה (דף י"ג ע"ג) תנא כיון שנפל פור צחדש אחר סמח וכו'. ולא ה"ס יודע שצו' צאדר מה משה וכו' צאדר כולר, והנס הקסו דהא מהמיתה היה יודע רק דלא ידע מהלירס ועיכ ליל דה"ס דלא ידע דהמיתה היה ביום הלירה ואיכ קשה מאי כיע צזה, ועיק הלל הוא לא הקסיד רק על החדש ולא על היום, ועיק מה צכך דכולר צו' צאדר כיון סמח גיכ צו' אחר אחרון אי צא, ור"י מילל דמחשכין מקום דריע מולי' אף אס אבינו כולר צו ביום ועי' ציעיד סהקסה גיכ זה, ועיק מה סמהסך ומקדים סמיתה להלירה והכיל דאמרו רז"ל (ר"ה דף י"א) הקציה ממלא סנוחיהם של לדיקים מיום ליום, וכיל דהיינו להלדיקים סמחים צעטיו של כחש ולא להמחים מחמה חטאן או חטא של סדור, ואיכ מה לזמן הנקלצ לו מעה סולרו וצורחי נקלצ צונספר סכים מעה לעה דהוא מקסר סחשוב, עדיע מי סנוחן מתנה אין דרך סיהן מלה ארומים וכמה גדולים ואיזה ספלים וזה לא יחכן רק לסורע חוצ עי' סחצון סחייב לו והצן, ואיכ סמה עי' סמח דסחיתה יעיו הוא לסרעון יחכן זה ולא להסמחלק מן סעולם מקום עטיו של כחש צלא חטא כלל, והוא סעס ככון למילוי סנוחיהם של לדיקים דצליז קשה מה היה סחשיצות של זה והצן והנה סזמן אסר מה צו איזה לדיק וצפרט ראש סדור חי ריע מול, אף צמשה דלא היה רק ססחלקות אין זה ריע מול, והר"ה דלא היה רק ססחלקות דהא מיתחו ודאי לא היה צעטיו של כחש כע"ס לעיל, והנה אס היה מיתה היה ליל דהוא מחמה סמח ואיכ לא יחכן סיהיה ביום סכולר וצעייכ ליל דהוא סנקלצ לו מיום סכולר רק סהיה ססחלקות ואיכ אין זה ריע סמול מה סעשה כחעלה והיינו ולא ידע וכו' ר"ל דסיה יום סמיתה ביום הלירה דעזה מוכח דהוי ססחלקות ולכך חשצ דהוי מיתה וסמה והצן זה.

וישישן עי' פישו כי אחרי אחרי העצם הריל על אחס יעקב אבינו לא מה, כי היה צקור סגרגית כמו משה דהא יעקב ומשה כחרח אזלין, מלחתי דצגרים ספורטים צגלגולים פיב צהגיה סס, ור"י סכיונמי אל סלמה צעזחית, ועססה יומחק סמח מה דאמר אין מסיחין נסמורס סמח יקדים וכו' וצחר דקסיד אחר יעקב אבינו לא מה דאמר זה לר"ה סצנקה אינו נכנס סום מלכל, דלכך יעקב לא מה מקום דלא

נחנה מעץ סדעת ואיכ יס חשס סלא יקדים ויצא לידי סכנה, דכיון סלא נצרה לצלוע סום מלכל יחנק חי וסצן. **במדבר** ויצכו אחוה מלרים סנעים יום אלו סנעים יום סצין אגרת לאגרת (ר"ל צין אגרת סזן צייצ צניסן לצין אגרת מרדכי צכיב צקיון) והוא סלחי, והר"ל דהנה איחא צסנהדרין (דף ס"א ע"ג) לא ססמחות להס להס אי אחס מסמחות אצל אחס מסמחות לאדס כמורח יכול אפילו נעצד כסזן (פרסיי סעסה עלמו אלהים וכו' דלחיה לא היה מרדכי מחגרה צו והיה כורע ומסמחות לו) ח"ל ולא סעצדס (פ"י) לא סעצדס יחירה (הוא) ע"ס, ועי' צרסיי דיה ולא כסען, דמנורח דאיסיר סמסמחות לאדס סנעצד אף למסנד ל"י צסמחא סלא לסס עצודה, והנה מנורח דסצרת חון סיהס דעמו דלא אסרה סחורה ססמחוחס לאדס אף דאסור ללצא ססמים אף סלא לסס אלקית והיינו מקום דאין לסעוה אחר אדס כמותו עי' צסנהדרין ע"א צגמי סס מקיח לעלמו לא סעעי ל"י מיתר אמרי וכו' ועי' צרסיי איכ מקסצור דאף אס צצר נעצד אין סס נעצד חל עליו קמיל קרח יחירא וז"ב, והנה דצרי חורה כסעייס יפולץ סלע, וצפרט צצצרי אגדה כיתן לדרוס, דלכאורה יס לומר דסך ולא סעצדס לאו יחירס הוא דאסרה סחורה ססמחוחס אף צלא עצודה ועצודה צלא ססמחוחס או עצודה צכך אף דרך צציון, עי' צסנהדרין (דף ס' ע"ג), ואכא אמינא ר"ה מוקום אחר דחל סס נעצד על סלחס, דהא ססציע יעקב ליוסף סיססחה לחרץ כסען ומנורח צילקוט על ספסוק ונסלחמי ממלרים וז"ל אחר יעקב סלא יעצוכי עי' סכסס סכפרעין מן עוצדים כך כפרעין מן סנעצדים עיכ, הרי מנורח דעה סילקוט דצליז לא הוי חס אס יעסחו ע"א דהא הוא אינו מכסילס רק סס מכסילים איע וגס הלל צליז סס עוצדי עי' לצקר וללחן רק דחש על כססו סלא יהיה נעצד וזה צרור צדעת סילקוט, ואיכ סימ דחל סס נעצד על אדס, אף חא איחא סעס אחר מקום דאין מתי מויל חיים אלא צלער גלגול מחילות כמו סדרסו רז"ל (כחצוה דף קי"ה ע"ג) וכח"ס רסיי צפרעה ויחי, אף אס נדחה טעס זס מוכרה כסעס סרלסון, והנה סעסס דאין סמחים עומדים צחיל כל פסוט דהוא מקום דאין על של סחיה יורד צחיל לכך לריכין להסגלגל למקום סיקצלו סול של סחים, וזה מנורח צפסוק לדעתי כול סרמון סיורד על סררי ליון כי סס לוח הי אה סצרכה חיים עד סעולם וסצן, וסרען ר"ל כי הוא ריה יחי ירחים יעסיב ינפס ומלחתי להדי' צנוסיק (צציר פרסיי ליד ס"י ד') צסס הזוחר דעל סרמון חיים טל של סחיה עי'ס, ולפי זה יחכן צסחר מחים סלריכין סחיה, מסליכ יעקב דאמרו רז"ל יעקב אבינו לא מה ואיכ אינו לריך רק רסוה ללחא מקצרו, ועי' צמסכה סנה (דף קכ"ב ע"ג) צמעסה דרי אחא צרי יאסיי דאמר סס גלית אדעחך דאסילו נציאי לא קריח דכחיב

כי

כי אני הי' צפחתי את קצרותיכם ופרשתי אין לנו רשות
ללכת עיט, וכסית צעקת דלל מות, ודלי דלינו לריק
רק רשות צעלמא, ואיכ לא היה לריק יעקב כלל לגלגול
מחילות, ושאר לדיקים דלריכים לגלגול מחילות אף
דמציאר עס דאלו היה להם רשות היו יכולים לילך
לניחם היינו משום דעשה אחת קודם חתומי יחסדרו
לעפר, ולכך לריכין לגלגול מחילות שיקצלו העל של
מחית, ומשאיכ צהגזו דלל מותו לא סייד זאת, וריביל
ואליהו יוכיח, וליל צהגזו דלל מותו ודלי דנזדכך חומרים
עד שאיכס בגדר כי עפר אחת ככיל, ואיכ יעקב איל
לגלגול מחילות היו דעסם הראשין עיקר ומוכרח דהל
עס כענד על אדם, ונקדים עוד דהא צמסכת העניה
(דף הי' ע"ב) מקשה עס וכי צכדי חנטו חנטי' וספרו
ספדי' וקצרו קצרי' איל מקרא אני דורש וכי' עיט,
והנה הקישי' עדיין לא מחירלת וליל דלל חס להא
קושיא כי צאמת גס המקשן לא הקשה אלא וכי צכדי
חנטו חנטי' ולא מקשה והאיך חנטו חנטי' כי איך
חונטין לחי רק דזז ונציאר צופרטיס דחיו לא סלעה ידי
חרופאים צנסר הדריק לחסכו חיו רק דהחניטה היה
מנחין ולכך לא מקשה רק וכי צכדי חנטו דמת לריק
לחניטה לשמרו מן הכליון ומן החולעים משאיכ החי איל
לחניטה, וזה פשוט ואמת צכדי המקשן וכיון דזכינו
לזה גס הא ליק דהא אף חס היה מת קשה להעלות על
לב דניחוס שגלדיק כזה ימסול צי רימה, וצאמת יס
דיעה אחת צמדדס דלכך מת יוסף קודם לאחיו מפני
סלזה לחנוט חז אציו דחמר הקניה וכי אני איני יכול
לשמור לדיקי, אך מסיק עס צמדדס דלל חטא יוסף
צזה דכן היה ליוחא יעקב דכתיב ויעשו לו צניון כאשר
לס עיט, והנה ריל דכונת יעקב היה צזה כדי להוליא
מלב המלרים שלא יטעו אחרי וחרחא להם כי כמוהו
כאיש אחר ולריק לחניטה והנן.

ולפיין מיוסנ הקושי' וכי צכדי חנטו חנטי' וכן הקישי'
וכי צכדי ספרו ספדי' ליק דאדרצה מבאן יהיה
מוכח צניור דלל מת דהא לא מלינו שסדרו אחו
צניו רק מלרים העיטיס וסיצרים שמת, כמציאר צפסיק
ויצני אחו מלרים דקשה דהוליל צניו ומלרים דצניו חס
העיקר, וכן אכל כצד זה למלרים חיו דצניו חס היודעים
דלל מת ואין סייד צו סספר וצכיה רק הא דכתיב ציוסף
ויסול על פני אציו ויצך מציאר צוחר דהוא ענין נסחר,
ואספר דלל אחיידע ליוסף דאציו לא מת והודיע לאחיו
ככיל, וכן וכי צכדי קצרו קצרי' ליק דעס מקום מוכוחי
עד שיהיה לו רשות ללכת וזה צניר ואמת, וסילא מזה
מהספוק ויצכו אחיו מלרים סנעים יוס מוכח דיעקב
לא מת, ואיכ כדחה הסעס דגלגול מחילות, ומוכרח
דעס כענד חל על אדם ולכך ומרדכי לא יכרע וגו' וגרס
כל הלפר הזה, כמו שדרשו רזיל (במגילה דף י"ב ע"ב)
צפסוק איס יהודי ראו מה עשה לי יהודי ומה סילס

לי ימיני עיט ומזה חצין לחות עומק מליחם ויצכו אחו
מלרים סנעים יוס אלו סנעים יוס סנין אגרת לאגרת
דהיינו הספוק הזה דכתיב צי' סנעים יסניס לכל הלפר
סחיה סנעים יוס סנין אגרת לאגרת ככיל, והוא פיי
כפלא צסיד, עוד יס לומר צאיסן אחר, כי חמחו מרדכי
הלדיק מה ראה ססעה כיכ יסועה ישראל כי צפסח
כחלה חמן והוא כחצ ספרים להסיצ מוסצת חמן חלורר
צכיג צסין איך חמחמח כיכ הלל כל סעה צחטס סכנס
חולי ימות מרדכי או אסחר, וחיל צזה כי ידוע דכל
המזלות חס נגר ישראל וכן סריחם וצפרע סהיה חז
ישראל עפי' המזלות צספל מחחית והעמלקים צרוס
המעלות כמציאר ציעיד (חיל דף י"ז ע"ג) אכל ססיח
צרוצ רחמיו סידר הכל ככורע, וידוע דמה סתחת חק
האספר סלל להחגרות נגד המקסריגים וכחות הדין
ראוי לעשות ומלכותא דריקע כעין וכו' לכך חס יס
החגגרות חין לרחיק הסעה לעורר החגגרות על החגגרות
ולהחגרות רק להיות כדחה עפי' הסעה לילך צחטאי ער
דחתחזק ואיכ לעירר, והנה ידוע דקיייל צחלחא ציונחא
הוי חזקה. וידוע דחדס סחמה הוא למיד יוס, וייצ
מזלות משמטים צסנה לכל חדס מזל אי. וסנה קיייל
צריה (דף י"ב ע"ב) דחצוזה וזחיס סומער סלסס
דאורייתא דהיינו דגן חירוס וילסר עסיציו סליס סיא
עוכתן עיט, וידוע דציסול סחצוזה הוא מחמחה כמו
סאמרו רזיל צסמור חת חדס האצני, חס כן מזה נראה
דעצ ססמס דסליס פעולתו הוי ככל הסעולה, חס כן
לסיי עסרה ימים ססס סליס הוי ככלו, לכך סמחין
עי' ימים סיחחוקו ג' מזלות צסוצת ישראל כי ססינו
לסוצה החמיל חיקף אחר אגרת חמן, וזה אמת לדעתי
צעזריה, והנה טעס סמלרים היה דצכו סנעים יוס
סכונת צכייחם היה ספחדו פן לאחר מותו יחזור גזירת
חרעב או חילוק לא יעלה, עי' צרטי' וחרגוס יונתן על
הספוק ויצכו אחו מלרים וגו' עיט, וכיון סרלו סנחחק
צסלטה מזלות פסקו מהצכי'. ואף דחס אינס יודעים
מדיכי החורה, מיו סלל הסעצ סיא כך דהא סחורה
עודיע לנו צזה רק ענין הסעצ, ערמו חס חשור נח
סלטה פעמיס צידלי הוא נחן, וכן צכמה עכייס,
וחכמי הסעצ חיו, ועוד סהיה עס יוסף ואחיו ואספר
סהגידו להם זאת, ועפי' מציאר מודדס הכל ויצכו
אחו מלרים סנעים יוס ולמה סנעים יוס דוקא אלא
כמיט, ועי' אחר אלו סנעים יוס סנין אגרת לאגרת, ריל
סמזה הסעס צעלמו היו סנעים יוס צין אגרת לאגרת
ככיל ככון צסיד.

א"י עפי' דהיחא צעיט כי אף חוצב עמיס וחחן אמת
ליעקב סהוא איס חס, נייל האליף מן אף וכנצל
וחנן, וסנה המלרים צכו על יעקב כי ידעו סנחצרכו
לרגלו, כמו ספרטי', ואף סנפסירחו חאמה כעדרת,
ואיכ

ואיכ אף חובב עמים, אך אין זה רק לפנים כמיש צפוק סגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה עיש, והיכ לפי סהאמה נעדרת, מה שאיכ צישראל המושפעים באמה ליעקב ותינו אף חובב עמים צעמה סהאמה נעדרת וסולט אף ואיכ הוא רק לפנים, ואס כן זה היה נכייחם סנעדרו מצרכה אחיחית ונעחקו לאיכה אחיחית, וזה אמרם עיד המליכה ויבכו אחו מלכים וגו' וקסה ככיל למה זכו, ועיז ססיז אלו עי' ימים סנין אגרת לאגרת, ריל סאז היחה ססמחה סגדולה סגדולות לאומות ולרה חסכה לישראל ריל, וסכל לא הי' רק לפנים כאמרם זיל סס לא עשו אלא לפנים וכו' ועיז זכו כי ידעו טונחם נעלמותם אינו רק לפנים מסאיכ כסחיה זכות יעקב מגין עליהם וסנן.

אבי הסניעני לאמור וגו' בקצרי אשר כריחי לי סמה חקצרי, עי' רסיי ססעמיד יעקב לעסו כמין כרי סל כסך וסחז צעד חלקו צמערת המכפלה וכל מה סרכס צמדן ארס כחן לו אמר אין ככסי חויל כדאי לי עיכ, כיל עפיי מה סביאחתי צמרסה ויסלח (צפוק עס לצן גרתי וגו') סעיקר סהעא סל ביטול כיצור אז היה על איחור ססס סכים סחיו צסציל סרכוס, וסכה זה היה חיקונו דהא קייל צוסכת קדושין (דף ליא) מוכצרו צחיי מוכצרו צמוחו, וסחא דאורייתא כעו ססוכחתי צדרוש לפי זו צפוק ויקרא לצנו וגו' ויחמר סים נח ירך סחה ירכי, מהא דאיחא צוסכת סנהדרין דעקלל איחא לאחר מיתה סעור עסוס דאיחקס קללה להכחא וצחכחא דחיינו חצורה איח לאחר מיתה עיש, מסמע דגליז קרא סתמא מסמע צין מחיים וצין לאחר מיתה, וזה צרור, וסכה קייל דאין קוצרין רסע אכלל לדיק דגכאי סחא ללדיק סיסכצ רסע אכללו ואליסע יוכיח (מלכים ב' יג) ואיכ קיים צזה סרכוס כיצור אז כרי סלא יסכצ סרסע אכלל אציו הלדיק, וסכס קייל דאין קוצרין לדיק סחינו גמור אכלל לדיק גמור, כמלא כסחיה על יעקב סעא זה היה אז לדיק סחינ לכגר ילחק עולה חומיה, עסאיכ כסחיקן זה סהעא ותינו דאמר אין ככסי חויל כדאי לי, ריל סכל מה סרכסתי צחויל היה צהעא ביטול כיצור אז ולכך אינס כדאי לי ואסכס סכל צסציל כיצור אז, וצמה סהעא חיקן וסנן, ותינו בקצרי אשר כריחי לי ככיל איכ חיקנתי סהעא לכך סמה חקצרי דעכסיו עותר לקצרי אכלל אצוהי הלדיקים, וסנן כי ככון סחא צסיד. **ויאמר** לו יסעמנו יוסף וססז יסיז לנו חח כל סרעה אשר גמלנו אחו, צמדרס וססז זה יוסף יסיז זה עשו (סחוצא צסיד דרך סמלסה) וסחא סלחי דמחי סחטיי דעסו לכאן, וסכיל עפיי מה סכחצאר נצרי סרליע סרסה ויסז צעחלוקת סחחי יוסף עס יוסף צמסרכסה, ולפיז ליל דהיה יוסף קוצר דלא ילאו גכלל צי, וסכה סקדוסים סללו ססחדו מיוסף אין לייחס להס סער סנעחון, וכעו סססיזס יוסף עסרה כרה

וכו' רק דעסם היה חולי סלכה כדצרי יוסף וסס עסו סכל סלא כדין ויעכסו על ידו, וסכה ידוע מוסונה מחרייט (סחוצא לעיל סרסה חולדות דיה ויהי עסו) דעיי סילאו מכלל ציכ זרעו סל עסו אין להס זכות אצוה כלל ואין לירא עסס דצנך סצא מן סככריות אינו קרוי צנך אלא צנה וסנן, וזה אינו אס כיעא דלא ילאו מכלל ציכ דחרי צאומות סלך אחר סזכר וסנן, וזה אמרם וססז זה יוסף דאולי סדין עשו וסמילא יסיז לנו זה עסו, וסנן כי ככון סחא צסיד, ועיש צסיד סמפרס סעדרס סכיל עפיי דאיחא צחכחומא חקורה צידינו סאין עסו כופל אלא ציד ציי סל רחל, וסעעס סאס צאיס ססצטיס לדין עס עסו לומר לו למה דרפה חח אחיך סחא אומר להס למה דרפסם חח יוסף אחיכס ואינס טוציס מננו וכיון סחא צא אכלל יוסף אומר לו למה דרפס חח אחיך ואינו יכול להסיצו אס סחמר סעסה לו רעה אף אחי סלמו לי רעה ואחי סילמחי להס טוצה מיד סחא סוחק, ויש ססז זה יוסף יסיז זה עסו, סאס יוסף יסיז לנו רעה אין לנו טענה על עסו צמה סרדך חח אחיו עכיד, ולעכיד יס לומר עוד טעס על אמרם. סכיל סאין עסו כופל אלא ציד ציי סל רחל, עיש מיש סחוססס צקדוסין (דף ליט עיש) דצציכ מחסצה רעה מלרפה למעסה סכאי מחעס אחיך יעקב חכסך צוסה וגו' ואיכ סחר ססצטיס סלא ססקו אכססייהו דילאו מכלל ציכ מאצרהס, וסחיה סחמר להס יוסף ואסס חסנחס עלי רעה אלהיס חסנה לעוצה כלומר ומחסנה רעה אין מלרפה למעסה, ותינו לעעמייח דדין יסרלל יס להס, ואס כן אין להעכיס לעסו ציכ על סחוס וסנן, אכלל יוסף וצנימין דלא היו צמכיה יוסף אין לריכין לפסק זה אלא קוצרים דלא ילאו מכלל ציכ, אס כן צדין סחא סעסו יסול צידן וסנן, ועייל ססיסך עיש מיש צמרסה ויסז דחיו מחולקין צאומיה דעוף, סססצטיס היו אוכליס דסצרו דדין ציכ להס דמורח צאומיה דעוף להרמציס ויוסף סיס קוצר דדין יסרלל להס ואסור, ועיש דצרי מחרייט סכיל דעיי סילאו מכלל ציכ אין לזרעו סל עסו זכות אצוה, ואיכ סחר ססצטיס ססקו אכססייהו דלא ילאו מכלל ציכ איכ יס לעסו זכות אצוה אכלל ציד ציי סל רחל דלא פסקך כך, כופל צידס ככיל וסנן, וססקוק (עוצדיה א') מחעס אחיך יעקב חכסך צוסה וככרת, ריל דידוע דיס ואיו סמחלקת וידוע דכרת היינו סזרעו ככרתים, וידוע דבאמה אין סכרעה אס ילאו קודס מיה מכלל ציכ או לא ילאו ואומר ססקוק סכיל דעסו כחפס צדרך ממיכ אס לא ילאו מכלל ציכ אס כן סרי כידון על סמחסנה ואס ילאו מכלל ציכ איכ זרעו ככרתים מננו דאין כחסינ לזרעו ואין לו זרע וסמילא דאין להס זכות אצוה, וסכי פידוסו מחעס אחיך יעקב חכסך צוסה וככרת ריל או ככרת, וסנן כי ככון סחא צסיד, ועפיו יס לפרס גס כן סמדרס (סחוצא עסיר צנימין סיי סחוי

צמכת

ויבך

יוסף נדגדג חליו, כיל עפתיש רשיי סנאמח חזיו לא ליוה שלא נחשר בעיניו, והנה הם סינו מפני הסלום לכך ויבך יוסף עיר סוף פורש ויבוכה (יומא דף כ"ז) על שחשדוהו וקל.

ויאמר

חליהם יוסף אל חיראו כי התחת חללים חני, עי עיש נספר נית סעוול אחרון דחקשה דאין דרך הדריק להסיג כך דמסמע סחינו יכול להרע להם ואיכ הוי הדיוק דאם סיה יכול להרע סיה עוסה להם דע ואין זה דרך הדריק כי מחויג לעחול כסמפייסין אוחו, עיב קושיתו וזאמח כדצריו איתח נמסכת זיך פרק סור סנגח (דף ל"ח) גזי עולא דאמר מאי אית ליה גזי נחמחא דנצלאי דגידופא סיא דאמרי מאי אפסר למעמד וכו' עיש, וכנר הארכתי גזה נדרוש צענין נלעס סאמר לא אוכל לעצור וגו'. ועי צענין צייד סיון סעיו סיק א' מה סמחרן לקושיה מהרסיל עיש, והכיל גזה עיש מה דאיתח צפרק עסרה יוספין (דף פ"א) ריע כי מטי להאי קרא זכי כתיב איסם הסרס וסי יסלח לה צמה סכחוב מדבר נאסה סנדרה נכיר וסעע צעלה וספר לה וסיא לא ידעו וסיחם סותה יין ומסמחא למחיס, ללמדך סאפילו סמחכוין לאכול צסר חזיר ועלה צידו צסר טלה לריך כפרס, ועי נזוסיק פרסח סיד (סיעון י"ז) והעלה סא דריע דוקא זכי צחאי קרא עיש דידוע דעסרה סרוגי מלכות נחפסו צעון מכירה יוסף, ומסיט נענש ריע צעונס קסח יוסר מכולס לפי ססיה גלגול סמעון ססיה ראש סמדצרים צענין זה, והנה ריע ידע זה ססחא יסיה נחפס צעון מכירה יוסף וסי הוי אמרינן דאחכוין לצסר חזיר ועלה צידו צסר טלס פטור מוסין, דלא הוי ל"י רק כמחשכס צעלמא, איכ גס סחא פטור כו' אעפי סססצעים ססצווס להמכירה לרעס חללים ססצנה לטוזה וכמו סאמר לסס יוסף, אצל מחאי קרא מוכח דאפילו צמחכוין, לצסר חזיר ועלה צידו צסר טלה נענש לכך צכס עיש צארוכס, והנה כל זה צדיקי סמים אצל צדיקי אדם צכסיג פטור, והנה ססצעים אמרו לו יסעמנו יוסף והסצ יסיג לנו צעלמו אה כל הרעה, על זה אמר לסס יוסף אל חיראו מעני כי סחחח חללים חני סמחייג צדין סמים על סמחצנס לצד כנון סמחכוין לצסר חזיר ועלה צידו צסר טלה סלח וסחם ססצנס עלי רעס חללים ססצנה לטוזה ואין כאן מעסח רק מחצנה ופטור מדיקי אדם ומוסין אין ראוי לי להעניס אחכס וככו.

עוד

כיל לפרש עפי עיש צפסוק יסודס אהה יודוך אחיך כליומר אוסך יודוך צמה סידך צעורף אויבך היינו אפילו אחר סמחפכין עורף כי יסחחו לך וגו' ומלך אינו רסאי למחול עיש, והנה אחי יוסף אף סידעו סיוסף לדיק גדול סח וסחי לו סייעצור על מדותיו עיש דלמח יסצור יוסף סיג לו דין מלך וספור לו למחול ואף סמחעסח סיה קודס סמלך מיח אולי יסצור

נמסכת ציג) סי ימלוך לעולס וער מפני מה כי צא סוס פרעה נרכנו ופרסיו אל חוך סיס, וגס אמרס צחיי זה יחכו כל סעוצר על ססקודיס כל דעצר צימח יסן, עיש מה סציארתוי צריס פ' יתרו דמקריעה יס סוף אהה למר דילאו מכלל ציג, דחליכ מה נסחנו אלו מחלו, והנה מנחיר צמחומח פ' ססח מחליה ססקל היינו לכפר על מכירה יוסף עיש, וכנר כחצנו דסיו מחולקין צמחיה דעוף סס ילאו מכלל ציג סדין עס יוסף ולריכין כפרס על מכירה, מסאיכ סס לא ילאו סדין עעסס וסחא הוי חיו כצעל לססיר ועוליח דיצה ואין ראוי להענש על מכירתו כמו סאמרו רזיל דראוי להסליכו וכו'. ואיכ כל דעצר צימח סרי קס צסיטתי דילאו וכו' ולכך כילל איכ לריך ליסן לכפר על מכירתו ודויק, והנה סקוסי מה נסחנו לא קסח רק אחר ססעצע פרעס וחילו וסנן דאז קסח מה נסחנו אלו מחלו, והנה מנחיר צמדרס סי ימלוך צעחיר ולא מלך צהוס לפי סעדיין לריכין לגלות, והנה מנחיר צוחר דרס פרסח ויסצ דסגלות סחא עיי מכירה יוסף וסינו סי ימלוך לעולס וער צעחיר ולא צהוס מפני מה כי צא סוס פרעה ופרסיו אל חוך סיס וקסח מה נסחנו אלו מחלו, ועיכ ליל דילאו מכלל ציג איכ יס צידס עון מכירה יוסף ולריך לגלות וסנן.

וע"פ

הצברים חללה יספרס גיכ אמרס זיל (מגילה דף י"ג ע"ג) גלוי וידוע לפני מי סאמר וסיה העולס סעחיר סנן לסקול סקלים על יסרלל לפיכך סקדים סקליהן לסקליו וסיינו דסנן צאחד צאדר מסמיעין על ססקלים דסנן סחא מוצרע עעלק ואין לרסוחו רק סס כימח דילאו מכלל ציג איכ צכך סצח מן סככריח וכו' ולפיז קס עלייתו עון מכירה יוסף ולכך סקדים סקליהן לכפר על מכירה יוסף, וממילא כאדר סנן וסנן, וגס יל ססימך לפי סיטח סרליח דכחלקו צמפרכסת, והנה זרעו סל עסו עליהם יס חוצ מחמס אחיך יעקב, וזה דוקא סס לא ילאו וכו' כדצרי סחוספח צקדוסיין, ואיכ קס עלייתו סחא מכירה יוסף לכך סקדים סקליסן וככיל, והנה עיש סיטתי צמחלוקח ססצעים עס יוסף צמחיה דעוף יספרס גס כן סמדרכס וסנן זה יוסף יסיג זה עסו עיש סחוספח צקדוסיין סריל, דסנה על עסו יס חוצ מחמס אחיך רק זה אינו רק סס לא ילאו מכלל ציג וסנן, כמלח סס יספיק ססס יסצרך ציד יוסף להסיג לסס רעה סרי נחצור דילאו מכלל ציג נח, איכ אין חוצ מיעקב סלדיק על עסו ויס ליירח ממנו וסנן, אך כנר כחצתי דסס ילאו מכלל ציג נח סוב אין לו זרע סס כן נחפס צמח נספך, וצזה יס לפרס קלח צאוסן אחר ספסוק מחמס אחיך וגו' ולא כלסרך לומר דסחא וסחי סמחלקה רק דסכי פירוסו מחמס אחיך יעקב סכסך צוסה לכך וככרה כי לא יכול לומר כי לא ילאו מכלל ציג נח כי יצוס מחמס אחיו יעקב וסנן.

וכו' נמשל הקציה כ"י כאריה ה' כאריה יסאג לפי שהאריה הוא הגבור מן הגבורים של נוטה ואם כן אין שליט עליו רק הגבור על כל, ושמשון ודוד גם כן היו צבא גבורתו של הקציה כמו שנאמר ואללתי עליו רוח ה' צממסון, והנה פירשתי הפסוק (פרשת עקב) ועשה ישראל מה ה' אליהם שואל מעמך כי שני צחינה אדם יס צחינה אחת פחותה הנחייחקה להגוף, אפר, דם, מרה, וצחינה אחרת להנשמה צ"פ אדמה לעליון, ודרגת סם מ"ה שהוא כללות אלילות, והנחלצ דומה להמחלצ כעצור צספע על (בהקדמה צן מאה שנה א' ע"ג) והיינו אחר וקדם לרחמי שדרשו (סנהדרין דף ל"ח וצ"ר פ"ח) זכה אומרים לו אהה קדמך לכל נעשה צרחסית כי האלילות קודם לכל, לא זכה ונקרא אדם על צחינה הראשונה אומרים יחוס קדמך כי מלך הגוף האדם חסר מכל כחיל והיינו מה ה' שואל מעמך שחסינה נקרא אדם צצחינה מה, וידוע שכל א' כלולה מעשר והיינו מאה, ולכך תקנו מאה צרכות בכל יום וזה שדרש ר"מ (נעלות דף ר"ג ע"ג) אל תקרא מה אלה מאה כי אינו יכול להיות צצחינה מה שהוא שמו יח' רק צאם הוא כלול ונואה כחיל, ולכך חייב לצדך מאה צרכות כי בכל יום נעשה צריה חדשה ולריך לכלול עצמו צכללות אלילות ואזן זה, ונפרש הפסוק ש"ת איך יחכן שחרס את חרסי האדמה ידמה לכללות אלילות, לזה אמר כי אם ליראה וגו' היינו שלא לעצור על שסיה ל"ח ולאחצה לקיים רמיה מלות עשה כמו סכחצני סם והיא ציד כל אדם, ועפ"י יס לפרש הפסוק (ע"כ וחי) צמס אקדם ה' דהיינו צצחינה זו אקדמה פכיו ושמוה אומר סוב לא יהיה מוראו עלי, ע"ד יכול לא חסיה מוראי עליכם, ע"י צכור הקודש (פרשה ל' סימן צ') לזה אמר אף על פי כן אכף לאלהי מרוס כדרך העלול לעילתו ואזן זה, והיינו מה סכתצ לעעלה סנמשלו לחיות הגבורים מכל, כי צהחורה ומלות סם הגבורים מכל הנצרחים ואין להם מורא מוסס צצרא כמו שנאמר עקולס לא יחת ואם מורא אדם הקטן עליהם היינו מופכי ללס אלהים ואזן, ואין אדם יכול להגיע לזה רק ע"י יראה ומי שהוא ירא מהייראין מופכיו כנודע והיינו (דצרים כ"ח י"ד) וראו כל עמי הארץ כי סם ה' נקרא עליך וצמה יראו זאת לזה אמר ויראו מעך ואזן, והיינו שאמר יוסף אל חיראו כי מאחר סנמשלתם לחיות אין לכם לירא רק מהסיית והתחת אלהים אני וכן צהכוכבים מהוך חסיצתן סם תחת יד הסיית לצדו כמו שנאמר המוליא צמספר לצאם וגו' וכן מוכה מוספר לכוכבים וגו' אף כאן כי חלק ה' עמו וגו' ולכך נמשלו לכוכבים שמוליאן ומכניסן צמספר ועמנו איס לא נעדר ומי יוכל לסלוט שאנסי צריחו של מלך אס לא המלך לצדו, ועל כל זה אמר התחת אלהים וגו' וסיית דגס הוא כוכב לזה אמר עשרה כוכבים וכו' כע"ס צנזחיק והיינו מאמר אהס חסנצחם וגו'

יסצור יוסף שמשעה שראה השמש והירח וגו' ונפסק לו מלוכה מן השמים כנר יס לו דין מלך אף שעדיין לא ילא סנצמו כמו שהיה סוכר דוד צמעשה דנצל כדחיתא צנמי (מגילה דף י"ד) דהיא חסיצה לו כל זמן שלא נודע היא רק פסיקת מלוכה מן השמים ואין לו דין מלך, לכך סתחכמו למר שהיא לוי של אציו ואיכ אין זה עמילה על כצודורק קיום מלות כיצור דחא קיי"ל צמסי קרוסין (דף ל"א) דכיצור הוא אפילו לאחר מותו, ועל זה הסיצ להס אל חיראו וגו' עפ"י שדרשו רז"ל צקרבן כשיא דכחיצ צעסוחו אחת מכל מלות ה' אלהיו דהיינו מלך ע"כ נמלא מלך הוא תחת ה' ולא תחת מושל אחר וזה אמרו התחת אלהים אני כחיל סיהיה לי דין מלך הלא פרעה מושל עלי ואין לי דין מלך ודויק.

בב"ר (פרשה ק' ס"י י"י) ויאמר אליהם יוסף אל חיראו וגו' ועשה אל חיראו וגו' וידגר על לצס, וכי יס לך אדם סמדרצ על הלצ אלא דצרים סתן מנחמין חת הלצ אמר להס נמשלתם כעפר הארץ מה עפר הארץ מי יכול לסייף חת עפר ארץ נמשלתם לחיות הסדה ומי יכול לסייף חת חיות הסדה, נמשלתם ככוכבים מי יכול לסייף חת הכוכבים, עשרה כוכבים צקסו לאצד כוכב א' ולא יכלו לו סרים עשר סצנים מה אני יכול לסכות קדרו של עולס מופי שהס כנגד י"צ סעות ציוס וי"צ מלות צרקיט, איר סמלאי חתס הגוף ואכי הראס חצוחתה לראס יוסף אין נסיצ גופא מהרישא טצ, ולא עוד אלא עד שלא ירדחם לכאן הורדחם הוגניסי עלי איכ אני הורג אחכס אחמחא, ועיט וצנזחיק וכולס לא כחצו איך הוליוו זאת רז"ל מהפסקוקים.

ורג"ל צזה דהנה קסה מאד אומרו התחת אלהים אני איך נמשך לאומרו אהס חסנצחם וגו' ועוד שלא כער אמר אל חיראו, ולמה כפל עוד ועשה אל חיראו, והחיל כי התקספות צצרכות (דף י"ז) כחצו על ונפסי כעפר לכל חסיה דהיינו מה עפר אינו מוקצל כליה וכחצו וכן והיה זרעך כעפר הארץ עכ"ד, והענין הוא לפי שהדעה נותן שאין סוס צצרא יכול לצעל מעשה הצורא, ולכך הארץ סנצצרח ע"י הסיי צעלמו צלא מעלעיה סוס צצרא לכך אין סולט עליי לכלותה כעאמר העלך אחכס מכל אדם (קסלת ג"י"ד) ידעתי כי כל אשר יעשה האלקים וגו' וכע"ס העקרים רק הסיית שהוא צראה יס מאין הוא יכול לצמלה צרגע והפה שאקרוכו כמו סעלינו צסעח מ"ח (תהלים ע"י) ארץ יראה וסקטס ועפ"י יחסיצ גס כן שלא תקסור הפסוק (יטעיה ל"א) סעמיס כעסן וגו' כי רק מדצר שאין הנצרחים יכולים לסכות ולכלותו כמו סעמיס עליו אין להוסיף וגו' אצל שאר הדצרים סמוליא חקציה מן הארץ צכח הארץ ססיה צצרא, לכך ירי הנצרחים סולט צתן לכלותם לזה אמר סתחת אלהים אנכי שהוא לצדו יכול לכלות העפר ואהס נמשלתם צה, ועדיז אמר נמשלתם כחיות הסדה

והיו. ומה שאמר אהם כנגד י"ב שעות ביום, היינו אמרו לנוען עשה כיום הזה ר"ל למען זה שלא תוכלו עשה ר"ל השיית עשה אחכם כיום הזה ד"קא וכמו שדרשו רז"ל כמה פעמים כיום הזה ומה שאמר להחיות עם רב היינו עם שהיה רב וגדול כמו שאמר צמקים אחר ויטלחני אלהים לפניהם והיינו שהשפע כמסך על ידו להחיותן וחול הרחש והם כגיפא דבחר רישא אזיל כמ"ס הכזה"ק, והנה עד הנה אמר עומים כלהיים שא"ל שיכלו וחזר ואמר ועמה אל תיראו ר"ל לפי ענין הזמן שהוא שרוי לצדו בארץ כנ"י אין לו להתגרות צהן מהטעמים האמורים עוד במדרש עיי"ש והבן.

הנה אמרו רז"ל כל אי מישראל מחויב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב ר"ל דא"ת קדושה וא"ת קדושה קדושה כוללת וא"ת כרגשת צפרעיות, וקדושה פרטית לכל אחד ויחיד סגולה כמו שביארת בפסוק כי כל העדה כולם קדושים וגו' והנה ביארת (במהלים מ"ט, בחפלה למשה) הפסוק חנא עד דור אבותיו עד כלל לא יראו אור וגו' עפ"י האור כי ככון הוא נסיד.

החיים צפרשת קרח צמיש על המדרש קרח טעמה עלמו קרחה, בן ילד שרחת כל העולם כלהים וכו' עיי"ש ושיי, והנה המצואר דכל זמן שהפנימה אינו מגיע עד שרשם צהאבות שהם עיקר האילן אינו נכרת לכלת משא"ב אם היו מגיע עד סם, והנה א"תא צמק צרכות (דף ט"ו ע"ב) אין קורין אבות אלא לסלסה, והנה סם נס"י מ"ט מדבר צרשעים כללן לשאול שמו וגו' לזה אמר חנא עד דור אבותיו ר"ל אם רעחם חנא עד שרשם צהאבות דהיינו דור אחר דור למפרע עד דור האבות עד כלל לא יראו אור והבן, והנה ידיעת הפכים צטות וכשיכ דמדה טובה מרובה איב מעשים טובים כל מה שמגדילים יותר הולכים ומאירים יותר צעומק הסורש וזה צדור לדעת דאם מגיע צהארה לקורש האבות אז מחטורר קדושה מהסורש קדושה ישראל צאור ישר ואור חוזר על אור נריכ שלו ואז כרגש לו צפרעיות, והיינו מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי ר"ל שיאיר עד סם אז יאמר כל ישראל צית יעקב לכו ונלכה צאור ס'. והבן כי ככון הוא נסיד.

נשלם ספר בראשית. שבח להאל בלי תכלית ובלי ראשית.

